

KOMOR
ZOLTÁN

KLOTYÓ-KRISZTUS

A

KENYÉR-FÜLBEMÁSZÓ

ELLEN

KLOTYÓ-KRISZTUS A KENYÉR-FÜLBEMÁSZÓ ELLEN

(szürrealista elbeszélések)

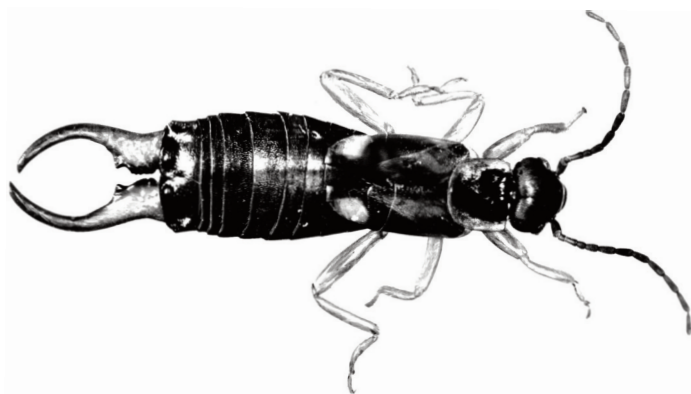
Komor Zoltán

2015

komor.blog.hu

Katapult Kortárs Alkotói Oldal
www.katapult.tk

A kötet néhány kisprózája előzőleg a következő helyeken jelent meg:
Caliban Online (USA), ÚjNautilus, Riot Forge (USA)

Tartalomjegyzék

Előszó	4. old
Kocsongalegény	5. old
Katéter Péter és a Piszoár Huszár	10. old
Vemhes Vica	17. old
Klotyó-Krisztus a kenyér-fülbemászó ellen	23. old
A hortobágyi seltő	30. old
Nyanyaprézli	38. old
Tampon-paripa	44. old
Csikós csápok, avagy a verbettyár	47. old
Szemhéj slambuc, avagy a Lebbenés-Cthulhu	55. old
A bőrbiopszia-juhász	61. old
Fecskenyál Hajnalka és a sokat molesztált szappanzombik	67. old
Falbmászók, vakolatmagzatok	73. old

Előszó

Komor Zoltán a kortárs fiatal próza egyik legérdekesebb alkotója. Hihetetlenül produktív szerzőről van szó, aki már most számos magánkiadásban, illetve amerikai kiadóknál megjelent kötettel rendelkezik. Az amerikai kontextus nem esetleges módon adódik Komornál, hiszen az általa művelt ún. bizarro fiction jelenleg az Egyesült Államok underground prózairodalmának egyik jelentős vonulata. A bizarro olyan esztétikaként írható le, mely a különböző pop- és szubkulturális regisztereket ötvözi a szürrealista és (neo)avantgárd írásmódokkal, mégpedig rendkívül intenzív és önreflexív módon.

Komor írásai a magyar irodalom felől nézve tekinthetőek egyfajta (neo)szürrealis kisprózának, melyek Hernádi, Hajnóczy és Hajas Tibor nyomdokain haladva a jelentésalkotás, illetve a higiéniai és ízléshatárok összezavarására törekednek. Vagyis egy következetes, ám mégis játékos szövegvilágról van szó, mely ironikus pimaszságában az art-punk attitűdhez is köthető. A provokáció nem öncél, hanem egy olyan kultúrkritikai stratégia része, mely a kultúráról való gondolkodásunk, az elszeparált dimenziók és szembenállások (magaskultúra versus tömegkultúra) felnyitására irányul.

Komor nemcsak a magyar, hanem az amerikai mezőnyben is kitűnik sajátos írásmódjával, mely leginkább a beszédmód líraiságának köszönhető, hiszen szövegei nemcsak kulturális, hanem műnemi hibridek is egyszerre. Lírai horrorvilágán meglátszik a népi szürrealizmus hagyatéka, mely tradíciót a posztmodern világ entrópiájával ütközteti, hogy az eredmény olyan költészetté minősüljön át, mely egyszerre kiszámíthatatlan és – a maga poszthumán módján – megható.

Nemes Z. Márió

Kocsonyalégény

A konyhából kiszűrődő fény kirázza a lány szeméből az álom feketére égett gyufaszálait. Mint a kalitkából kiesett madárcsontok – a párnára hullnak, majd onnét le a földre, a sarokból kirohanó egerek összeszedetik és visszaszaladnak velük a vályogfalba rágott lyukakba. Az ébredező lány a levegőbe szimatol – a húsgőz átmossa a szobát, átnedvesíti a függönyöket, és mikor behunyja a szemét, szinte hallja a kondérban szét-pukkanó zsírbuborékok hangját, édesanyja izgatott mocorgását, térdeinek recsegését, ahogy egyik lábáról a másikra áll a tűzhely mellett. Kikászálódik hát a paplan alól és lábujjhegyen az ajtóhoz siet. Bekukucs-kál a fényes résen. Pont ahogy gondolta, megpillantja édesanyját a konyhában – nedves, lecsüngő haja hínárként reszket fehér arca körül, kezében a fakanál örvényt kavar a hatalmas, piros kondérban.

– Mit főz édesanyám? – motyogja fáradtan, mire az asszony megfordul, és dühös pillantásokat lövell a lánya felé.

– Kocsonyát! De neked már rég ágyban a helyed! – morog, azzal egy nagyot dobant a papucsával. A konyhaajtó erre bevágódik, a hátára löki a lányt, aki máris tehetetlen bábuként repül vissza az ágyába. Jobb híján megpróbál újból elaludni, de valahányszor kinn az edény oldalához koccan a fakanál, kipattannak a szempillái. Lassan telnek hát az órák – az egerek a fogaik közé szorult gyufaszálakkal fekete vonalakat húznak a falra, a konyhakövön surrogó papucs legyalulja még talán a csillagokat is az égről. Nagy sokára elzárja a lángot az édesanya. A lány hallja, amint anyja fájdalmasan nyögve kicipeli a forró dézsát az udvarra. Ajtónyikorgás – távoli kutyavonyítások. Kinn aztán leteszi a földre, és figyel, ahogy a felszálló gőz leáztatja az égről a hold hatalmas bélyegét.

– Dermedjél csak! – Dob egy búcsúcsókot a lábosnak az asszony, azzal visszatér a házba. Ujjai alatt végre kialszanak a fények, a szomszéd szobában fájdalmasan felsóhajt az öreg rugós ágy, ahogy beléfekszik. A kinn hagyott kocsonya pedig csak hűl és hűl. Hús-illatú felhők kapaszkodnak össze fölötte, s messzi tájakra indulnak, kisírni sós könnyeiket. Egy ha-

talmas kéz nyúlik ki közülük, felcsippenti a földre hullt átázott holdat, visszaragasztja az égre. Amint a helyére került égitest, lagymatag fénye rácsorog a kondérra; az mocorogni kezd, s hamarosan előmászik belőle a kocsonyalegény. Áttetsző, sárgás teste izgatottan reszket, a lába között méretes disznóköröm csillan. Egy ideig még toporzékol a lábasban, majd kipattan belőle, és bizonytalan léptekkel megindul a ház felé. Ahogy a kilinccsel matat, egymás körül forgolódnak testében a porcok és a csontok, lába hangosan cuppog, ahogy jár, kihullt hajszálak és kosz ragad zsírfoltos bőrére.

– Na, te aztán szép keményre meredtél! – dicséri az asszony, amikor a kocsonyalegény végül nagy nehezen betalál a hálószubába. A nő nem győz csodálkozni a délceg legényen: rögtön az ágyba húzza hát, köré fonja karjait, arcát a disznóhús illatú sós zselébe fúrja, ujjai pedig árkokat húznak a hátán a megdermedt zsírba, ahogy a disznóköröm mélyen belelthatol. Hamarosan izgatott lihegéssel és cuppogással telik meg a ház. Ez persze ismét magához téríti a szomszéd szobában fekvő lányt is. Lábujjhegyen oson édesanyja hálójához, és attól, amit odabenn lát, tátva marad a szája. Kikerekedett szemmel figyeli, hogyan jár fel és le a reszkető kocsonyasegg az anyja széttett combjai között. Az áttetsző húson át jól látni az alatta hullámozó női testet, a fekete szőrsertéket.

– Édesanyám! – rikkant fel a sötétben a lány, az asszony majd kiugrik az aszpikágyas alól ijedtében. – Tanítson meg engem is kocsonyát főzni, mert pont ilyen szeretőt álmodtam magamnak!

Az asszony felhőrdül mérgében, és szemével már a papucsát keresi – ó, bárcsak a lábán lenne most, egyetlen toppantással visszaúzhatné az ágyába felajzott lányát. De a lábbelik valahol az ágy alatt hevernek, megszűzi a kapingáló pókujjaktól.

– Legyen hát! – Dönti el az asszony. – Hiszen nagy lány vagy már, a fene essen beléd! – S annak nem kell több biztatás, máris pattan be a paplan közé, hogy a kocsonyalegényhez bújjon. Így mulatnak hát hajnalig hármasan – a tető recseg, a cserepes virágok kiugranak az ablakon. Felkel a nap, s néhány kóbor kutya az udvaron felejtett üres kondér fölött acsarog, hosszú nyelvük összeszedeti az aljáról a maradékot, majd vá-

gyakozóan néznek a ház irányába. Ott édesdeden alszanak a dorbézők. A maszatos lepedőt egerek rágcsálják, az ágy összedőlni készül a három hortyogó alatt. Ám ahogy forgolódnak s álmunkban hozzá-hozzábújnak az aszpikszertőhöz, a disznókörm nyomni kezdi az oldalukat, amitől máris újra felélednek és új erőre kapnak.

– Ihol jó egy legén. De szomorú szegén! Látom a szájáról: Szállást kérne s nem mér! – dalol az asszony miközben eltűnik benne a csillogó csontszerszám, közben a lánya sürgetőleg bökdösi csontos vállát: – Én gyövek, én gyövek! Menjen már arrébb!

– Várd csak ki szépen a sorod, te fruska! Keríts inkább valami reggelit, mert se erőm, se kedvem már kikelni innét! – zsörtölődik az anyja.

– Ó, hát délidő lehet már, édesanyám! De hát itt is van, ni, ágyba jött már nekünk az ebéd! – kacarászik a bakfis, és kiharap egy falatot az izgőmozgó kocsonyalegényből, aki úgy belemélyedt már a nászmozdulatokba, hogy fel se tűnik neki a dolog.

– Hé! Nehogy már megzabáld itt nekem! Nem végeztem még vele!

– Ne izguljon, anyám, épp csak kóstolgotom, abba még egy fiúcska sem halt bele! – Nevetgél teli szájjal, és már taszítja is ki a szeretője alól az asszonyt. Így telnek eztán a napok – a hajnalok membránján reszket arcuk, szegre akasztják magukat az elpattant sikolyok. Az ágy összedől, és sós lében tocsog a paplan. Az óramutatóról a mélybe vetik magukat a percek, és a három szerető átrepül az égen, hosszú aszpik-csóvát húzva. A két nő hangos rőfögésbe kezd, ahogy ki és bejár rajtuk a köröm, amely látszólag sosem kopik el. Kigombolt pupillák. Tanítson meg engem is kocsonyát főzni, édesanyám, mert pont ilyen szeretőt álmodtam magamnak! Hiszen ebből még a béka is kifigyel! Az anya most disznómaszkot visel, úgy lovagol, közben a bűvös receptet duruzsolja, a lány nem győzi körmölteni használt gyufával a szavakat: sertécsülök... köröm és bőrke... vörös és fokhagyma, egy kanos siheder fiú fanszőre... babérlevél, ágy alatt lelt használt zsebkendő... néhány koponyában fonnyasztott álom... Rőf rőf rőf dőf dőf dőf.

Kihancúrozzák a felhők közül a csillagokat – szárítókötélre akasztják magukat, s szétszaladnak testükben – felébresztett hullámok, az éj

gyomrába hajított palackposták összetörnek, a szilánkok közül szabadult dzsinnként ül fel néhány vágyakozó sóhaj. Ám ahogy kártyalapként egymásra dőlnek a napok, egyre különösebb szag kezd belengeni a szobákat. A lány és az asszony az orgazmusok közben a kocsonyalegényt szagolgtatják, és a fitor az arcukra könyököl.

– Hiába, romlik – sóhajt lemondóan az anya. – Még pár napig talán meg lehet maradni mellette, ha a kamrába álljuk, de persze minek. Nincs mese, meg kell szabadulni tőle!

A lány erre a szája elé kapja a kezét, úgy fest, mint aki sikoltani készül, ám ehelyett pityeregni kezd.

– No, ne bánkódjál, virágszál, előbb-utóbb mindegyik megbüdösödik! Ha van hozzá gusztusod, játszadozz egy kicsit még vele, de aztán a legjobb lesz, ha... – Nem fejezi be a mondatot. Egy futószalag messzire cipeli a tekintetüket.

A házban eztán egyre több az efféle hallgatás, a hirtelen csönd. Lassan már a függönyök és a bútorok is azt a savanykás szagot kezdik árasztani, a kocsonyalegény pedig egyre csúfabbul fest: már járni se tud, elnyálkásodott hasán csúszik inkább, mint valami hatalmasra nőtt csiga, s a szőnyeget átítatja a belőle csordogáló poshadt lé. Ám a disznókörm, az még mindig meredezik, így csúszik oda a lány ágyához, akinek nincs szíve kikergetni a szobájából a fiút. Befogja helyette az orrát, és felemeli az ágyra, hagyja, hogy teljesen beborítsa a bűzös váladékával. Miközben a zselémassza, ami egykor az a derekas ifjú volt, erőtlenül vergődik rajta, a lány csöndben sírdogál, koponyájában édesanyja szavai keringenek.

– Már mindent elterveztem... Hátul a kertben kiástam egy gödröt – motyogta alig egy órával ezelőtt a konyhában, sötét tekintete el-visszajárt, akár az inga, mintha csak hipnotizálni próbálta volna vele a lányát. – Gyorsan csináljuk, eltemetjük, és senki sem fogja megtudni.

De a lány csak könyörgött, hogyha már mindenképp meg kell lennie a dolognak, legalább ő had maradjon ki ebből az ügyből.

– De még mit nem! – Kulcsolta össze mellén karjait az anya. – A mókában te is benne voltál! Akkor meg ebből se húzd ki magad!

És az ágyban fekvő lány már látja is, ahogy nyílik most a hálószoba

ajtaja, és megjelenik a résben az asszony, egy ásó pengéjén táncol az arca. A kocsonyalegény még mindig rajta fekszik, szörcsög, bűzbuborékok pukkanak a száján, ahogy belefeledkezik a munkába.

– Édesanyám! – sikolt fel a lány, de késő: az ásó lesújt, a legény feje pedig szétloccsan – kocsonyadarabok repülnek szét a szobában, a zöldes zselé beborítja az alatta fekvő lány arcát és mellettük a falat. A lány sírva löki le magáról a fejetlen testmasszát – az a földre placcsan, még vergődik és reszket – a kiforduló porcok hangja, cuppogás, ahogy az ásó lesújt újra és újra, míg aztán semmi nem marad a fiúból, csak egy nagy kupac formátlan, áttetsző trutyi, az is szerte a szobában. Az anya ekkor kiejti a kezéből a fegyvert, és lihegve a lányára néz.

– Na, fejezd be szépen a bögést, és hozz egy vödör! – mondja, s fel emeli a lábát, készen rá, hogy toppantson egyet a papucsával. A lány ezt már nem várja meg, kiszalad a konyhába.

Régi istálló deszkái korhadnak a felhőkön – akik a szemellenzőt lapozgatják – a földúton egy piszkos lábost rugdosnak végig a gyerekek – hangja akár a mennydörgés, kihullnak tőle az angyalok tollai, a mennyguberálók tömük most degeszre velük a zsebüket. És telnek a napok. És telnek a hetek is. Lassan kiszellőzik a lakás, és mint száműzött kísértetek, visszatérnek a régi illatok.

Mióta elmentél, száraz szivacs csupán az álom – gondolja a lány, ahogy ott ül a kertben dudorodó földkupacon, és az ujjai között forgatja a megmentett disznókörmöt. Majd a ruhája alá dugja, amikor az anyját hallja a házból kiabálni: – Kész az ebéd!

Reszkető lábakon siet be a konyhába. – Mit főzött, édesanyám? – kérdezi csillogó szemmel, amikor az asztalhoz telepszik, de elkomorul a tekintete, ahogy mondja neki az asszony, hogy paprikás krumplit. Sebj, gondolja. Egy este felhúszom azt a papucsot. Aztán akkorát dobantok vele, hogy messzire repül a háztól édesanyám. Én pedig kocsonyát főzök majd, kocsonyát, és egyedül magamnak!

Erre a gondolatra elmosolyodik, és a tányérja fölé hajol. Ahogy kanalazgatja a forró krumplit a ruhájába rejtett disznókörmöknekinyomódik hasának.

Katéter Péter és a Piszoár Huszár

Akkor már hetek óta Katéter Péter rontást hozó ostorcsattogtatásaitól reszketett a levegő. A hortobágyi betyár karikás gumicsövével verte, egyre csak verte az agyagos földet, szörnyű károkat okozva a közeli faluban élők vizeletkiválasztó rendszerében: tudvalevő, hogy Katéter Péter ostorhangjai görcsöt kötnek az ember húgyvezetékére, de történtek ennél kellemetlenebb dolgok is. Volt akinek – miután meghallotta az ostorcsattogtatást – tekergő gilisztaként bújt elő a testéből saját húgycsőve, és bemászott a sarokba. Egy szoptatós anyának pedig teljesen átrendezte belső kötéseit a katétercső pattogtatás: húgyvezetéké felcserélődött tejszatornájával, így valahányszor dús keblére húzta gyermekét, édes tej helyett sós vizelet robbant a csecsemő szájába. Ettől kezdve valahányszor tényleg meg akarta szoptatni kisbabáját, az apróság fölé kellett guggolnia, s a bömbölő csöppség szájába céloznia a lába közül előtörő szőke tejsugárral.

Azt beszéltek, Katéter Péter egy rontó szellem, ostorcsapásai pedig a pokol gyomorműködésének félreismerhetetlen hangja. Földugóval járt aztán mindenki a faluban és elbeszéltek egymás feje fölött: hiszen nem volt senki, aki kiment volna a határba móresre tanítani a húgyharamiát. Korábban néhányan próbálkoztak: mindannyian átrendeződött belső kötésekkel és vizeleti panaszokkal tértek haza – hisz Katéter Pétert még földugóval sem lehetett megközelíteni, ostorpattintásai közéről egyenest a velőig hatolnak, s vele rezonáltak a vesék szétágazó erei is.

Az éjszaka szénfejtése. A faluban felcsapnak a lángok és elkezdődik a mulatság: ám ezúttal véresen komoly a busójárás, az öregek szerint Katéter Pétert csak egy kiadós felvonulás riasztja el. Maszkokat faragnak tehát a leölt tehenek húgyhólyagjából és beindul a muzsika sortüze, ami maga alá gyűri a távoli ostorropogást. A népszokások felhasadt gyomra: erezett képű lányok táncolnak a tűz körül, lábuk között kukoricacsutka meredezik, egy bőrvön rögzíti csontos csípőjükhöz a csutkapöcst. Azokon belül szalmaszál fut, ami a hátukhoz szíjazott tartályhoz csatlakozik,

ebben kavarog a tehenek összegyűjtött gőzölgő pisája. Ahogy köröznek hát derekukkal, a száraz kukoricacsövekből feltör a tehénhúgy, cseppjei a tűzbe ugranak, s párává robbannak: a vizeletfüstben szellemek tévelyegnek, összekacsintanak a lányokkal. Tyúktollas angyal-fiú kórus érkezik, sorfalat állnak és kéz a kézben az egészséges vízháztartásról énekelnek – a zsoltártól sárga patakokká olvadnak a csillagok – izgatottan reszkető péniszükből a földre zubog a folyékony arany.

– Katéter Péter, Katéter Péter! – Egy öregasszony már a delíriumtól vacog, koponyájában a telt hólyagok gyümölcsteste. – A sátánivadék, aki ellopja húgycsöveiteket! Bemásznak azok szörnyűséges karjain és izomszálakká válnak: így erősödik az ördög! De elűzlek most téged meszszi-re, te sátán-fatty a húgykő-rózsafüzér mindenható erejével! – Azzal magasra emeli a rózsaszín köveket, amin ott szárad a szülő fiúk minden fájdalma. Az éjjeli edények kagylói – drága gyöngyként csillognak bennük az újabb húgykövek – a zenészek letépik a húrokat a hegedűről és megkatéterezik magukat, a húson belül violinkulccsá görbülnek a fémszálak. A falu öregasszonya szétbontja aztán a rózsafüzért, és sorban fogatlan szájába pakolja őket – az íny-fogatokba került húgykövek fogakként felsorakoznak és harapdálni kezd egy kukorica-csutkából eszkábált Katéter Péterről mintázott vudubabát. Száll a kukoricapor, s kenyérként dagad a remény domborműve.

Ám hiába mindez: az ördögűzés hasztalan, másnap reggel az ostorcsattogás hangjára riad a gyülekezet. Még a felcsatolt kukoricacsutkáiban is összekuszálódnak a nádszálak. Egyedül a könnyzacskók ürítkeznek ezután.

Tudta hát mindenki, nincs más választás, elő kell keríteniük Katéter Péter legendás ellenfelét, a Piszóár Huszárt. Amikor legutóbb látták, a kovászos uborka savanyú levével locsolta végig a határt, de ennek bizony sok éve már: a Huszár azóta is járja a világot narancsszínű lován, s hirdeti a sós levek szabad folyásának fontosságát, ami – szerinte – Isten pezsgő vérkeringése. Piszóár Huszárnak hívták, mert egy piszoár nőtt ki a tarkójából. Nem igazi persze: valamikori ikertestvére szomorú maradványa volt az, akit még születése előtt felemésztett a hős. Hiába, túlságosan

erős legény volt a Huszár, s ez már a méhen belül megmutatkozott: lassan elszipolyozott minden táplálékot az ikertestvére elől, aki ettől teljesen elsatnyult és apránként kezdett beépülni az erősebbik fivér testébe. Fel is szívódott aztán minden porcikája, egyedül a medencecsontját volt kép-telen megemészteni a huszár, az a mai napig ott virít a tarkóján három-szögletű csontkinövés-ként, s bizony pont úgy fest, mint egy piszoár.

Csúfolták is eleget emiatt kisiskolás korában a gyerekek. Piszoár-fej, így hívták, s valóban: a kisfiút egyre inkább érdekelni kezdte a vizelet ki-választás mágikus misztériuma. És bár nem telt el éjszaka, hogy ne ta-núsított volna bűnbánatot és ne imádkozott volna halott ikertestvére lelki üdvéért, egyre inkább biztos lett benne, hogy a koponyájához forrt eltorzult medencecsont afféle isteni jel. Alighogy kinőtt a bajsza, máris sikerült vele fájdalommentesen kipiszkálnia nagyapja vesekövét, és ez véglegesen megpecsételte sorsát: ő lett a Piszoár Huszár, a húgycsövek fáradhatatlan őre, aki faluról falura vágatott és felszámolta mind a vi-zelési panaszokat. Hólyaghurut, húgyvérűség, vérvizelés, vizeletinkon-tinencia – mind-mind kikúrálta csodálatos huszárantennája, ami hosszúra, keményre duzzadt az évek során. A dobhártyája együtt rezgett a vesekapukkal, így hamar megfülelte, ha az egyik faluban problémák támadtak a belső kelyhek ürítésével. És lám most is: alighogy véget ért a sikertelen ördögriogatási ceremónia, máris a falu felé sarkantyúzta sár-gafoltos lovát.

Mikor aztán odaért estére, vizelettől felpuffadt, jajongó falusiakat ta-lált – fájdalmas görcsök rázták őket, néhányan tűkkel lyukakat fúrtak már a hasukba, hogy azon keresztül folyjon ki, ami az összegabalyodott vezetőkeken keresztül nem tud.

– Ihaj, hát ettől kopott meg a tyúkszemgyűrű! – Pödörgette mérgesen szépséges bajsztát a huszár, aki már napok óta érezte, hogy akadozik va-lahol Isten életteli vérkeringése. – Egyet se féljete, falusiak! Majd én ki-bogozom, amit az a rohadék szétkontárkodott! – Azzal máris akcióba lendült. A jajongó férfiak és nők egyesével járultak elé, s ő aztán sorban felcsúsztatva hosszú, vékony bajsztát a húgylyukakon. A bajusz perisztal-tikus mozgással kúszott feljebb és feljebb, míg el nem érte a gócpontot,

ahol aztán addig ficánkolt, míg ki nem egyenesedett a csomós csatorna. Ekkor aztán vastag sugárban zubogott elő a falusiakból a húgy: a huszár egy szempillantás alatt odafordította a tarkóját, és máris megtelt a halott csecsemő medencecsontja a habos, sárga nedűvel. Éjfélig tartott mire mindenki sorra került: miután a legifjabb nebuló is tarkón húgyozta a fáradhatatlan vizelethőst, a huszár rágyújtott egy pipára és azt pöfögte: – Elkaplak, Katéter Péter, csak kerülj a kezeim közé!

Bizony a harc már évek óta tartott: hol Péter, hol a Huszár kerekedett benne felül. De most aztán a Huszár úgy döntött: pontot tesz egyszer és mindenkorra az ügy végére. És már azt is tudta, hogyan: hónapok óta várt, hogy újra feltűnjön valahol a katéter-rém, hisz az egyik este halott ikertestvére – akinek álmai és gondolatai szintén felszívódtak a Huszár piszoár-fejében – megsúgta, hogyan szabadulhat meg nemeziséstől. Így szólt hát a megkönnyebbült falusiakhoz a vese-vitéz: – Aztán maradt-e még téhen a faluban vagy mindet levágtátok a maszkara bálhoz?

– Óha, maradt az még bőven, Piszóár Huszár! – motyogta a falu előljárója, akiből még mindig megállás nélkül szivárgott a húgsav.

– Vágtátok hát le őket, én mondom, és varrjátok nekem egy szépséges zsákot a húgyhólyagokból! Holnap reggelre legyetek vele kész! De addig is dugjátok valamit a fületekbe, nehogy előlről kezdődjön a trágyabál! – adta ki az utasítást a hős, azzal félrevonult egy fabudiba kialudni magát. Mielőtt elnyomta volna az álom, még megérintette a felsőtestén a régi sosem gyógyuló sebeket, amiket Katéter Péter félelmetes ostora hagyott a bőrén sok éve. – Jövök érted, Péter, ne izgulj, ha végeztem veled, azt is megbánod, hogy valaha kibújtál a pokol húgycsővé! – Suttogta fogadalmát a fabudiban feszülő pókhálóba a dalia, azzal tarkón pisálták álmait.

Mikor felkelt, a falu asszonyai már az utolsó öltéseket ejtették a szépséges húgyhólyag-zsákon. Akkorára sikerült, hogy egy egész család kényelmesen megférne benne. A huszár nem győzött hálálkodni az asszonyoknak érte, de azok a füldugó miatt egy kurva szavát sem hallották. A bajszos fickó végül palástként a vállára vette a piros huzatot és kilovagolt a faluból. A nyári forráság ott egyből kifacsarta pórusaiból a sós

nedűt, de a huszár cseppet sem bánta: a vizelés mellett izzadni is különösképp szeretett, számára a sós lé minden formája szent volt, folytatásuk pedig a földi halandók hálás feladata. Bajsza összegyűjtötte a levegőben keringő páracseppeket, s tíz percenként meg is állt tehát csurgatni, mivel indulás előtt sok vizelethajtó zsurlófűvet elrágott, hogy alaposan felvértezze magát – a sok pisiszünet persze lassította némiképp a hőst, de annyi baj legyen – az agyagos föld tátogó repedései szomjas torokként szürcsölték a sörként habzó pisát – a távolban sosem száradó húgytőcsaként csillogott a délibáb.

Teltek az órák, ürült a vitéz hólyagja – ám csakhamar figyelmes lett az ostorcsattogásra. A hang irányába kormányozta tehát lovát, amiből gazdájához hasonlóan megállás nélkül folyt a csillagok magzatvize. A Piszóár Huszár cseppet sem félt Péter féktelen csattogásától – megvilágosultként tökéletes befolyása volt vízkiválasztási rendszere fölött, így a katéter-ördög zajos praktikái hatástalanok voltak vele szemben. Egyedül a gumicsövek fájdalmas csapásaitól kellett tartania.

Csakhamar feltűnt a horizont vonalán a rém: ott ácsorgott és ütötte, ütötte a hortobágyi földet, mint aki lehúsolni készül a tájat. Napbarnított arcán kackiás bajusz – apró, szivárgó húgycsövek reszkető medúza-szállai.

Hogy a jó fene essék belé, ez bizony kétszeresére nőtt, amióta utoljára láttam! – A felismerés most vastag sugárként zubog a huszár piszoár-fejébe. És tényleg: a fickó húgycső-izmai a bőr alatt valóságos szénaboglyák. Ostorcsapásaitól szinte szétreped a föld, s már-már feltárul tőlük a pokol.

– A kurva betyár mindenedet, Péter, hogy már megint itt csinálod a siralomfesztyált! – hördül a hős a gonosztevőre, aki most felé fordul és megpödrí sós bajsztát.

– Nahát, nahát, kit látnak szemeim! – zengi az egymás nyakába boruló hegyek hangján Péter, és máris karikát rajzol az égre gumicsöves ostorával. – Azt hittem, kivéreztél a legutóbbi találkozásnk után, de úgy látom, újra ki kell cicomáznom a vesédet!

– Majd meglátjuk, Péter, ha rajtam múlik, nem nyesel több karéjt az

égből! – Azzal a huszár máris lekapja válláról a száradó vörös zsák-palástot és rázni kezdi a behemót betyár előtt, mintha az egy feldühödött szürke marha lenne. Péternek sem kell több vörös szín: máris odacsördít katéter-ostorával, a huszárnak alig van ideje félreugrani. Gyors bukfcet hány a földön, majd ismét felpattan és rázni kezdi a tehén húgyhólyag-palástot. Péter újra támad: ezúttal jól combon veri csápjával a hőst, aki felszisszen mérgesen pörgő bajsza alatt, de közelebb lép ellenfeléhez. Péter nem tágít: ám ezúttal elvéti, a huszár szöcskeként ugrik el a csatánál elől, s így ugrál aztán tovább, minden egyes szökkenéssel közelebb kerülve óriás ellenfeléhez. Az próbál hátrálni: hisz csapásai annál erősebbek, minél távolabbról küldi őket, de a huszár egy szempillantás alatt mellette terem, és ráhúzza a húgyhólyag zsákot.

– Na most meg vagy Péter, hogy a savanyúcukor szopna el! – rikkant a piszoár-fejű, miközben jót kacag a hatalmas kukacként tekergő vörös tokot látva. – De egyet se félj, te szarfickó, megyek be melléd, hogy ne légy oly magányos! – Azzal máris négykézlábra ereszkedik a bajszos vitéz és bekúszik a zsákba. Mikor aztán elfoglalja helyét Péter mellett, leugrik az arcáról a bajsza, fekete gilisztaként kitekereg és összekötözi a puttonyt.

– Micsinálol te átkozott? – hörög Péter, ormótlan karjait megpróbálja a húgyhős nyaka köré fonni, de mielőtt fojtogatni kezdené, a huszár alaposan lefejei a csecsemő medencecsonttal, amitől ellenfele rögtön elájul. – No csak ne mocorogjál, Péter, most jön ám a végső csata!

Így maradtak aztán napokig, szorosan egymáshoz préselődve abban a húgyhólyag tokban, ami szép lassan gömbbé dagadt a sok beleeresztett vizelettől. Mint magzatvízben ott lebegett a pisa-méhben a két harcos: a Huszár teste pedig szép lassan magába szívta Katéter Pétert – sejtjei bekebelezték a jól megtermett fickót, mint egykor az ikertestvérével is tette. Péter néha felébredt, de nem kellett már többször kupán csapni a medencecsonttal, mert nem volt immár elég ereje a harchoz: a bőre alatt duzzadó húgycső-izmok szép lassan elsatnyultak, elpépesedtek és felszívódtak a huszár szomjas pórusain, ahol aztán egyből a vesébe jutottak. Azok aztán szépen átszűrték, mi a hasznos anyag és mi nem az Péterből,

a legtöbb részecske aztán annak rendje és módja szerint szépen távozott a huszár húgycsövén, tovább duzzasztva maguk körül a szövetgubót. A huszár alig bírta átszűrni Péter szörnyű haragját a világ iránt, minden erejét össze kellett hozzá szedni, de végül csak kiválasztotta azt is, így aztán nem is maradt semmi ellenfeléből, csak egy medencecsont, mely úgy forrt hozzá a Piszóár Huszár hátához, mint a pillangó szárny.

Egy hét után felhasadt a gubó, a huszár pedig fáradtan, csatakosan bújtt elő belőle, tapogatva új csontszárnyát.

– Ennyi volt hát Péter, te is itt vagy most már velünk! – motyogja most a pisapillangó, s ikertestvére a fejében vele kacag. Azzal felül a lovára, és belevágtat a húgyszínű alkonyba, fülelve, nem hall-e újabb segélykiáltásokat a távolban, a magába csomósodott húgycsövek kényelmetlen mocorgását – de teljes a csend s tökéletes az egyensúly Isten folyadékháztartásában.

Vemhes Vica

Nemes Z. Máriónak

Vemhes Vicának gúnyolták, pedig akkor már az egész falu tudta róla, hogy meddő. Micsoda szégyen volt ez neki, hisz világ életében afféle termékenységi szobornak képzelte magát, amolyan csupa csöcsdudor maroksziklának. A falusi gézengúzok meg csak lesték ámulva, ahogy ott guggol folyton a szénaboglya mellett és próbál kipréselni valamit a combjai közül – bele az éjszaka sötét, kavargó lavórjába, bele ebbe az éhes világba – de mindig csak az pottyant ki, amit előzőleg felcsúsztatott magának – ruhaszáritó csipeszek, egy-egy elnyűtt papucs, egyszer meg egy szappanból faragott baba. Ilyenkor előrontottak a szalma közül azok a pimasz kölykök, felkapták az aznapi újszülöttet a földről, és teli pofával röhögve vitték megkeresztelni a kerti csaphoz. Csakúgy habzott a vízszugár alatt a szappancsecsemő.

Vemhes Vicát már gyerekkorában megigézték a kandisznó el-vissza hintázó körte-heréi – ahogy kolompolták a delet s majd' leverték az égről a napot – tátott szájjal figyelte azt is, hogyan fordulnak ki a ketrecbe zárt nyulakból a beléjük zárt kicsike nyulak. Efféle kalitkáknak látta az embereket is, így aztán végképp furcsállotta, amikor anyja azt állította, a gólyák hozzák a kisbabákat. Meg is látogatta aznap este egy szörnyű rémálom: a paplan alatt feküdt és izzadt, amikor látta feldagadni a hasát. A belsejéből fojtott kelepelést hallott kiszűrődni, aztán megindult valami kifelé picike testéből: hamarosan egy gólya dugta elő kigyószerű nyakát a szűk nyílásból rövidke lábai között. Hosszú csőrén egy felnyársalt csecsemő, vergődött, mint giliszta a horgon, a madár pedig – ahogy próbált kelepelni – szétnyíló csőrével egyre hatalmasabbra tágította a sebet a ráhúzott csecsemőben, aki csak bömbölte a vért a paplanra.

Mikor aztán sírva elmesélte álmát, nagy nehezen bevallották az ott-honiak, hogy létezik a dugás, és tizenkettő volt csak, már nekikezdett a szülést gyakorolni: először apró kavicsokat dugott fel és tolt ki magából,

később már fürge gyíkokat hajkurászott, és megszülte őket otthon a paplan melege alatt. Tizenhárom évesen pedig a kamrába szökött és elcsent egy szép szelet abárolt szalonnát – mégiscsak a húst és zsírt esett a legjobban kitolni magából – de utána se nem becézte, se nem táplálta őket, hagyta, had feküdjenek a földön – a nyálkás vacsoramaradékok, a megfulladt kis gyíkokskák, mert már az járt a fejében, ugyan mi férne még ki belőle.

Hogy Vemhes Vica eleve meddő volt-e avagy a sok rákészülés és magába erőltetett furcsaság tette azzá, nemigen tudni. Pedig tizenöt évesen már bemászott a fiúk ablakán, és rájuk akaszkodott, akár egy kullancs – szívta magába a hajnali spermát, s mivel nem volt túl csúnya, (igaz, szép se, inkább jellegtelen, mint egy félig megmunkált szobor) a nyögdécselő fiúkák nem kaparták le magukról. Mégsem esett teherbe, és egyre erősödött a hite, miszerint ezek a paraszt kis nyikhajok kevesek hozzá, hogy felcsináljanak egy termékenységi szobrot. Az egyik csúnyácska horgász fiún sokáig gúnyolódott is, micsoda nyamvadts kis csalit és etetőkosarakat hord a gatyájában. A fiú azonban elhatározta, hogy megszerzi magának a Vicát – mert ha buggyant is, legalább folyton dugni akar, mást meg úgy se találna magának, hisz valóban csúf egy legény volt, ráadás képp folyton halszagú. Szóval eldöntötte, hogy megszerzi. Csak épp a mikéntjét nem ötlötte még ki. Egyszer azonban halpucolás közben a kivágott úszóhólyagokra pillantva remek ötlete támadt. Felkapta belező kését és ejtett néhány apró bemetszést a herezacskóján – a vörös sebek úgy nyíltak szét, mint a halak éhes szája – a körmei közé kapott pár úszóhólyagot, és elkezdte telipakolni velük a fiútasakat. Nem telt bele pár pillanat, már úgy nézett ki a zacsija, akár egy málna – egymás hegyén-hátán sorakoztak benne a golyók, majd' kicsattant az a bőrtarisznya. Gyorsan összeöltötte damillal a sebeket, és ment az ámulatba bűvölni dudortasakjával a Vemhes Vicát. Abból pedig csakúgy potyogtak a kukoricacsutkák örömeiben, amikor rápillantott a daliás legényre; rögtön neki is álltak hát a dolognak.

Hamarosan hegyre-halomra gyártották a kis Hany Istókoat – kedvesek voltak ezek a szemnek, akár a kikönnyezett pecahorog – sok-sok pik-

kelyes testű nyálkás kis ivadék, amikor az első kifordult a Vica szikla-
hideg combjai közül, rögtön behajították a fürdőkádba, mivel látták, orra
az nincs, kopoltyúk nyíltak és csukódtak a nyakán. A málnapöcsű hor-
gászfíúból meg hát rögtön előjöttek a reflexek: mihelyst látta, hogy va-
lami csúszós és pikkelyes ficánkol ott a kádban, előkapta a pucoló bicskát
– csakúgy forrt a kis pocsolya a vértől. Szegény bába-asszonynak a lát-
ványtól rögtön befelé kezdett nőni a haja. Micsoda halál volt az is – hús-
darálóba ugrik tőle a szerenád: először megőrült, amikor a hajvég az
agyát kezdte csiklandozni – meggyőződésévé vált, hogy terhesek körü-
lötte a bútorok, így hát a vén bába egésznap rámost bennük, és kereste,
egyre csak kereste a magzatokat – később már a gyalogszékeket szoptatta
ványadt csöcseiből. Aztán elhallgatott örökre, ahogy még tovább nőtt
koponyájában a haj. Néhány hónapig még látták a néma fájdalmat ezüs-
tös pikkelyként csillanni a szemében, végül a szőrszálak teljesen beszöt-
ték és megfojtották az agyát – állítólag amikor koporsóba fektették, még
a füléből is fonatokban csüngött ki a sok-sok ősz tincs.

A hajnal szakadó papírpalotája – amott szappangémek habzanak az
esőben s az arcok örökre elvesznek a karhajlatok labirintusában. Gyere-
kek rontanak elő a szénaboglyából, és egy bajszos halcsecsemőt cipelnek
megkeresztelni. Majd az egyik pulya felsikolt: – Áú, ez megszúrt! – A cse-
csemő kaparászik, ujjacskáit helyén megannyi harcsa-tüske villan. Az éj
úszója billeg – dolgoznak a pukkancs-herék, forognak körbe-körbe,
fekvő nyolcasokat rajzolnak a levegőbe, ahogy a horgászfíú ki és be jár a
kitágult járaton – makkjával már egy újabb növekvő embrió kocsonyás
fejét tapogatja ki Vicában, mégsem áll le – a lányba spricceli a sok-sok
szép ikrát. Eközben az udvarra tett vödörökben reszket a hold, ahogy a
halgyermek bennük buborékokat bömbölnek a zavaros lébe. Vica szü-
lei ekkora már messzire szöktek erről az ivadék-tanyáról – félőrülten ro-
hantak neki a határnak, fehér arcuk krétavonalat húzott a délibábra. De
persze ember legyen a talpán, aki ezt a gyomormotozást bírja: szinte már
óránként pottyannak ki a Vica lába közül a lápi szörnyek – ő pedig mi-
után megszüli őket, nem foglalkozik velük többé. Sokszor még a köldök-
zsinór is elvágtatlanul marad, úgy csüng csak ki a nőből a dévérfejű baba,

mint egy marionettbábu, míg aztán Vica a fejére nem szüli a csukamájú kislányt – többet, többet és többet, dagadjon csak a világ vízhólyagja. Halbűz veri a táj deszkáit – a falusiak már a tanya közelébe se mernek menni, aki mégis a közelben jár, úgy lép bele a sok-sok száraz fűvön heverő méhlepénybe, mint jobb helyeken a széthagyott tehénszarba szokás. A málna tökű halászfűú este kis kosárba gyűjtögeti őket – jók lesznek még azok a halászléalapba.

dagad a rémálmok szákja – köldökzsinór lábú gólyák fekszenek a földön és csiklandozzák egyre a csecsemő halászlévet – halmaradékokból gyúrnák a napot az égre – – horog szúrta sebeiken forognak körbe-körbe s nyálkás lelküket szülik kocsonyás gémeskútba – Vica meg szül örömben szül az éhes levegőbe szül a tűzbe és a délibábra – Vica zsírban pislogó szemhéj – – a fiú egy abárolt herezacskó – halpucolás közben is folyton dugni akar – a gatyában harcsa-tüske villan – az éj látványtól rögtön-spriccel – miniatűr csontkukacok másznak rohamra a makkjából

Így telnek a hetek – Vica ül a nyálkás csecsemőkből emelt trónon, és egyre feljebb emelkedik, ahogy újabbnál újabb kölköt gurít maga alá – hamarosan megérinti majd csontos ujjáival az eget – vagy felülteti a felhőkre pikkelyes kisangyalait, vagy a Jóisten éhes torkába szüli őket. A fiúnak meg úgy kell napjában többször megmásznia az újszülött-hegyet, valahányszor a lányhoz akar férni, hogy beléhatolhasson. Micsoda pár, az egyik folyton bemászni akar a másikba, a másik folyton kitolna magából valakit – de a halbabákkal egyikük se törődik – amelyik nem rotyog kondérban, az ott szárad ki az udvaron, vagy megzabálják őket a mo-csárszagtól begerjedt kutyák. Egy kecskebéka csecsemőt a csőrére tűzve lopott el egy gólya, átrepült vele a házak felett. De persze akadtak szép számmal olyan kételtű förmedvények is, amik hogy-hogynem életben maradtak a mostoha körülmények között – ezek aztán megindultak a faluba, úszóhártás tenyereiken csúszva, ostoba gőteképük tűt szúrt a falusiak pupilla-párnáiba.

– Tyű! A nyakunkba borult Belzebub szaros bilije! – Kiált a falu lelkése, amikor látja, lepik el a templomudvart a lápi csökevények. A szerzamos kamrába rohan, felkap egy vasvillát, majd a hegyére tűz néhány

kocsonyás sátánfattyat. Este aztán összekupacolják őket a falu főterén égetéshez – a gyülekezet egyetlen szélesre tátott száj – majd verni kezdik a koponyákban a vészharangot.

– Itt az ördögűzés rég kevés! – morog a pap. – Fel kell gyújtanunk azt a góctanyát, aztán béke hamuikra! – Persze senki sem jelentkezik rá, hogy kilátogasson Vicáékhoz.

– Talán elég lenne csak azt a nyamvadt kis horgász kölyköt kiherélnünk! – dobja be az ötletet egy bajszos fickó, mire hümmögni kezd a kompánia. – Szoktam ám látni, kijár naponta a gémes kúthoz, s elhord onnét egy jó vödörnyi vizet. Már régen is csak abból volt hajlandó megfőzni a halászlevet!

Megegyeznek hát, hogy rajtaütnek másnap, s így is történt: ahányan csak voltak, elbújtak a gémeskút körül – néhányan a földbe ásták magukat, mások behúzódtak a kavicsok alá – akadt, aki a saját inggombjának álcázta magát, a pap pedig szenteltvízként a gémeskútba csöpögött. Dél körül jött aztán a horgászfiú – hangosan füttyögve, lóbálva a vedrit, amibe aztán alaposan belemerte mind a cseppfolyós papot. Már épp indult volna vissza, amikor előugrottak rejtekükből a falusiak: – Állj csak meg szépen, pukancspöcsű! – Zengték egyetlen hangként, és már nyitogatták is bicska-ujjaikat – aztán se szó, se beszéd, pengéikkel a kap-tárméretű herezacskónak estek – felrepültek az égre a fiú úszóhólyagjai. Végezetül a rend kedvéért még megrugdosták kicsit a felmetszett legényt majd belefojtogatták a vödörben kuncogó cseppfolyós papba.

– Elég már, csikis vagyok! – Röhögcsélt a tiszteletes. De akkor aztán megszólalt valamelyikük: – Nem lesz ez így jó! Ha életben hagyjuk, még eszébe jut új golyókat varrni magába, aztán beindul megint a keltetés!

– Aztán meg ki tudja, mit varr legközelebb magába ez a szarpojáca, és mit kezd fialni tőle a Vica! – kontrázott rá rögtön egy másik.

– Nincs mese, ki kell csinálnunk a kölyköt! – locsogta a szenteltvíz a vödörben. Nehéz köveket varrtak hát a fiú bőrzacskójába, és egyenest a gémeskútba hajították, majd mindenki megmarkolta az előtte álló vállát, és hatalmas százlábúvá állva össze visszatekeregtek a faluba. Néhány nap múlva meg is feledkezett mindenki az ügyről. Egyedül a Vemhes Vica

ücsörgött még mindig egyre szagosabb trónján, és várt, egyre csak várt, mikor jön már a kedvese újra megtermékenyíteni őt. Szép lassan elrohadtak körülötte a köldökszínór-szénaboglyák, s a lekapart ezüstpikkelyekből új szemhéjat varrtak maguknak az angyalok. Ő pedig hiába nyújtogatta halbűzös körmeit az ég felé, nem nőtt tovább a trónja. És ami még rosszabb, végtelenül üresnek érezte magát – a külvilág hiába szopogatta a testét, képtelen volt bármit is a torkába szülni. Végso elkeseredésében a már halott, rothadó halbabák közül dugott fel magának egyet-kettőt, majd nyögdecselve kitolta magából, de az bizony ettől nem kapott életre – szórtan plattyanással fordult ki belőle, s lehullt koronaként gördült le a csecsemőtrónról.

Akkor is szülök valamit, nincs szükségem többé arra a nyamvadt csontkukacra! – dönti el végül magában a Vica, és nyomni kezd – úgy isten igazából nyomni, ahogy még sohasem nyomott – minden erejét beleadva, a fogait ropogtatva, s hamarosan szétnyílnak szeméremajkai – kövér vörös gilisztaként fordul ki belőle a saját szülőcsatornája, kitágult méhe, megfáradt petefészke.

Végül nagy csönd köszönt be a tanyán, ami aztán visszacsalja a kíváncsi falusi kölyköket. Tátott szájjal járnak az udvart, rugdosva a halmaradékokat. Rábukkannak a halott Vicára – ott csüng egy deszkán, láthatóan nem bírta már tovább az ürességet és öngyilkos lett. A saját petefészkére akasztotta fel magát, a legyek teljesen beborítják már azt a száradó húszsineget – dugdossák bele petéiket, mintha nagy bizalmuk lenne még a lányban.

Klotyó-Krisztus kenyér-fülbemászo ellen

A pék aznap hajnalban ismét megformázza kenyér-tésztából lánya édes arcát – korábban ugyan cukros kalácstésztával próbálkozott, de arra túlságosan rákaptak a hangyák, így maradt a liszt és a víz, s bár ez sem volt tökéletes, a pék tudta, lánya elveszett szépségét semmi sem adhatja vissza. De így ment már ez hónapok óta, amióta szegény bolond pára lenyúzta a saját arcbőrét. A pék tudta jól, a fülbemászók kergették örületbe a lányt, mindig akadtak a sárga-fekete kis férgekből a ház körül. Megbújtak a fal repedéseiben, ott mocorogtak a téglák között, éjszaka pedig, amikor sötétség borult a házra, előmásztak rejtekükből, hogy bekússzanak az alvó siheder lány fülén, aki először rémálmokra kezdett panaszkodni, később már csak zagyaságokat beszélt: folyton a fülbemászókról – arról, hogy valójában negyvenrét hajtott szárnyuk van, amit fekete pikkelyeik alatt rejtegetnek és a farukból kinőtt hegyes fogakkal bontanak ki.

– Mocskos kis dögök! – summázta a véleményét apja, nem is sejtve még, hogy a kislány szinte már alig érti szavait, hiszen teljesen eltömitette hallójáratait a sok-sok rovar – szív-alakú fejüket a kislány dobhártyájához dörgölték, és titkos rovarszavakat kattogtak neki.

A rémálmok kiálló csontkezdeményei végül megkarcolták az éj meleg testét – a pék sohasem felejtí el azt a bizonyos nyáréjszakát. Vihar készült, őt mégsem az ébredező szél keltette fel. Arra riadt, hogy jár valaki az udvaron. Kiosont hát egy fokost szorongatva, hogy elijessze a tolvajt, ám a hold lecsorgó fényében lányát pillantotta meg. Ott álldogált a kertben, anyaszült meztelenül, háttal őneki, fehér bőre csakúgy világított az éjben. A kezében metszőolló csillant, amiről ragacsos lé csöpögött a földre. Aztán a lány megfordult és szembe nézett apjával, a pék sikolyától pedig felszakadtak az égen gyülekező viharfelhők: lánya felmetszett arcbőre, mint kurta kis véres szalagok csüngtek le a koponyájáról – mint

megannyi tömzsi harcsabajusz – mint májusfáról a pántlika – a feltámadó szél lobogtatta a bőrlebenyeket szája körül.

– Nézd, apa, kibontottam a fogóimmal szárnyaimat! – motyogta a lány, előre tartva a metszőollót, próbálva csont-vigyor képét kedves mosolyba gyűrni. – Végre repülhetek! – Azzal összeesett, füléből pedig kimentek a fülbemászók, túlbaikon rohantak vissza az éj méh-sötét vájataiba.

A pék azóta minden hajnalban tésztából gyúrja meg a lánya arcát – a megnyúzott koponyára helyezi a csiriz-bőrt, és csókot lehel rá (ajkának lőárkai mindig ott maradnak a tészta-arcban). De az elkészült maszkok csupán egy napig tartanak: hisz a csiriz a levegőn hipp-hopp kiszárad, megkeményszik és repedezni kezd, s a kihulló darabkákat messzire hordják az éhes egerek. Az apa egyedül azt sajnálja, hogy nem láthatja már lányát kinn ücsörögni a kertben, hiszen ha a madarak észrevennék, rögtön elvinnék az arcát. De a lány mintha ezt nem bánná, az elsötétített szobában éldegél, megbújva az ágy alatti vájatban, s hívja, egyre csak hívja kedves fülbemászóit. Az öreg pék meg az ajtaja előtt strázsál, szigorú tekintete a recsegő padlót pásztázza, és rögvest eltapos minden hatlábú betolakodót. Finom kakaós kifliket dugdos be a küszöb fölé, kenyérférfi lánya ilyenkor előtekereg az ágy alól, és a sápadt kenyérmaszkon hagyott száj-vájatba tömködi a forró édes tésztát. Majd azt sutogja: – Minden embernek szárnyak bújnak meg az arca mögött, apám. Szépen ki kell őket hajtani, hogy végre szabadok lehessünk! Kérlek, engedd hozzám a rovarokat!

De már hallja is az éles roppanást, ahogy a kérlelhetetlen cipőtalp alatt kipukkan egy feléje igyekvő fülbemászó, s erre a lányt rázni kezdi a sírás, felsikolt és kenyér-arcát kaparja – hosszú árkokat húznak körmei a sápadt tésztába – majd négykézláb visszakúszik az ágy alá, vissza szépséges repedésébe és befogja a fülét. De hiába is tapasztja hozzá a tenyerét, még mindig hallja a szörnyű ropogást. Kicsipent hát egy darabkát az arcából, és a fülébe dugja. S ekkor végre leereszkedik a csönd fátyla. Elnehezülnek a szemei is, és a hideg föld és az ágy közé préselődve kibontja negyvenrét hajtott álmait.

Néhány óra múlva arra ébred, hogy mozdul valami a hallójáratában – a csatorna megfeszül, ahogy kifordul belőle az életre kelt kenyérgalacsin – majd a padlóra koppan, a lánynak pedig tátva marad a szája: egy fülbemászó az – lisztből formált apró teste kíváncsian forog, lábai ismeretlen jeleket vésnek a padlón felgyűlt porba. Egy ideig forgatja a fejét, majd nekiindul és eltűnik egy falrepedésben. A lány szíve erre nagyot dobban. Rögtön újabb tésztacafatot szakít ki az arcából, golyót gyúr belőle és a fülébe tömködi: érzi, máris gyúrni kezdi hallójáratát a feldugott nyers-tésztát – füst száll ki a fülén, ahogy gondolatai készre sültek az új bogarat – a kenyérhéj kitinné keményszik, s kapirgálni kezdenek a csiriz-lábak. Így szárad ki aztán az éjszaka.

Reggel érkezik a pék – ujjai között lötyög lánya frissen dagasztott tésztabőre. Megragadja a két szép lábat és kihúzza az ágy alól egy szem lányát, mintha csak a sütőből venné ki a kenyeret, s már készülné ismét csirizbe csomagolni a koponyát, de amit lát, attól tátva marad a szája. Lánya arcát sült kenyér darabkák borítják, mozognak, reszketnek, egymást kaparják hegyes rovarlábaikkal – megannyi lisztből gyúrt fülbemászó lepte el, a lány szeme pedig kipattan és azt rebegi: – Végre szabadok leszünk, apám!

A férfi a poros padlóra ejti az új arcot, a sárga tészta-gyurma platy-tyanva ér földet, de rögtön dalolni kezd – a lisztcsomós szájnylás cuppog, és megformálja a szavakat: – Végre repülhetünk, apám! – A halovány fülbemászók pedig leugrálnak a lány koponyafejéről, és megindulnak a tántorgó pék felé – ahogy masíroznak, egymáshoz tapadnak, összeállnak, hogy egy még nagyobb fülbemászót alkossanak. Az örület gomblyukretesze, a sikoly csúszósínje: immár egy cipó méretű fülbemászó vágat felé, s egyenest az arcának ugrik, keményre sült fogói csattognak és feltépik a férfi bánat-ráncba kötött arcbőrét. Vér spriccel a falra, a kenyér-bogár pedig átöleli a pék nyakát lábaival, miközben gyors mozdulatokkal kirángatja a szárnyakat a férfi arc-sebéből: a felszakadt bőr mögül áttetsző hártya tolul elő, finom, mint a zsírpapír, és rezegni kezd, nyújtóz-kodni és fésülni a szoba állott levegőjét, a pék pedig felemelkedik a földről, a feje hátracsuklik, ahogy az arcából kinőtt rovarszárnyak csap-

kodnak – torkából furcsa gurgulázás és felokádott vér bugyog elő.

– Gyönyörű vagy, apám! Szabadítsuk fel együtt a falut! – Tapsikol neki a koponya fejú lány, ahogy a szörcsögő fickó a sötét szoba egyik sarkából a másikba röpköd, majd megindulnak – újabb kenyeret sütnek, s megépítik belőle az óriás fülbemászót – legalább nyolc méter hosszú bestia, telt farán két óriáskifli csattog, szív alakú fejét forgatja. A koponyafejú lány egyből repedezett hátán terem, és mutatja neki az utat egy péklapáttal, mellettük apja repül az arcából kinőtt szárnyakon, kezében egy kosár, amiből friss vekniket dobál a házak kéményébe: a cipók a szobákban aztán reszketni kezdenek – tojásként széthasadnak és előrontanak belőlük a fülbemászók, hogy bekússzanak az alvó háziak hallójáratain. Egy rovarsuttogástól megörült anya felébred, konyhakést ragad és sorban levagdossa gyermekei arcát, végül a férjét és a sajátját is lenyúzza – egy teknőben lisztel takaros cipót dagaszt belőlük, majd kisüti és a család korgó gyomorral ül asztalhoz, a kenyér pedig sok-sok szájon át dalolni kezd a szabadságról. A falu utcáin üres tekintető juhászlegények andalognak, leráglják mindenkinek a képét, aki csak szembe jön velük – a hús mögül felöklendezett hártya-szárnyak a hús éji levegőt tapogatják – egy fiatal legény meztelenül, négykézláb ront be a szülei szobájába, a végbelebe erőltetett metszőolló csattog, ahogy zárul és tágul segglyuka, majd kifaragja a szabadság könnyszínű zászlaját a háziak fejéből, miközben csirizt élvez a földre, amik vergődő bogarakká csomósodnak.

– Kérlek, engedd hozzám a rovarokat! Hozzám a rovarokat! – És már ott keringnek a templomtorony körül – a lefosztott arcú angyalok, az éj sötét füljáraiban egy végtelen, lüktető dobhártyához bújnak. Az óriás kenyér-fülbemászó pedig a templomtornyon mászik, fel-fel a hold felé, potrohát az égnek tartva csattogtatja kifli-fogóit, készen rá, hogy kibontsa a negyvenrét hajtott Istent a sötét felhők közül.

Hamar megneszeli a plébános siheder fia is ezt a szarfordulást. Szokás szerint az udvari fabudiba zárkózott néhány újságból kivágott pucér nő képpel még a délután, aztán elnyomta az álom a nagy recskázás közben. Ám most felpattannak a szemei, ahogy recsegni-ropogni kezd mellette a templom. Kinéz hát a fabudi résein, és látja, egy hatalmas fülbemászó

vergődik az imaházon. Ettől persze köpnie kell: jól ismeri már ezeket a kis rohadékokat, mindig teli velük a fabudi, nem győzte a nyáron írtani őket – taposni, újsággal csapkodni, sokszor még fogpiszkálóra is tűzte egyiket-másikat, és figyelte, hogyan kapálóznak lábaikkal. Beront hát egyből a paplakba, felverni az apját, gondolván, majd ő kirugdossa ezt a peteszaró Belzebubot a faluból, de a látvány egyből gyomorszájon rúgja: ott áll az apja, papi reverendában, ám a feje egyetlen nagy tátongó vörös seb, kezében tartja saját lenyúzott arcát, és rázza csak rázza azt a véres bőr-rongyot, miközben azt hörghi: – Egyétek hát, ez itt Kritsztus teste! – A füléből meg megállás nélkül potyognak a bogarak.

– Nyakon szart minket az ég, ennek már a fele sem tréfa! – sikolt fel a kölök, s rohan az udvarra, felkapja a kapát, majd az apjába állítja. Utána kerít egy kiürült borosüveget, és beoson a recsegő templomba, hogy szerezzen némi szenteltvizet. Ott térdepelnek sorban az arcnélküliek, rovarzsolozsmáikat büfögik az ima-térbe. Amikor belép a fiú felé fordulnak, felöklendezik torkukból a szárnyukat és a padok fölött szállva suhanni kezdenek – kinyújtott karjuk már a kölyök képét próbálják lekaparni, de az fogja a kapát, és pörögni kezd – sorban a torkukba állítja, vér fröccsen a Mária szoborra, amitől az egyből mosolyogni kezd és eregetni a rózsaillatot. A fiú egy darabig még ütügeti a falusiakat a kapa-éllel, majd rohan a szenteltvíztartóhoz, és a megtöltött üveggel máris az udvaron terem, hogy megáldja a fabudit: ide már csak nem követik. Körbelocsolja a potytyantóست, még az ott hagyott pucér nők képekre is jut egy pár csepp, mire a fotókon pózoló dús szőrzetű nők egyből szárnyat és glóriát növesztenek. A fiú azzal bezárkózik a szent rotytyantósba, ám amint elfoglalja helyét a deszkán, a fatákolmány reszketni kezd, majd felemelkedik a földről, ahogy falábakat és kezet növeszt – két-két hatalmas keresztet, amin ráadásképp ott csüng egy-egy szobormegváltó – de még feje is nő annak a budinak, a messiás szakállas képével.

– Na ez már valami! – füttyent a legény, majd letolja a gatyáját, és felálló tagját előre-hátra tolva kormányozni kezdi a szerkezetet. A fabudi-robot aztán megindul az óriás kenyér-fülbemászó felé, amely már a templom tetőn a villámhárító keresztet harapdálja – út közben el-eltapos

néhány falusit, aki a seggébe dugott metszőollót csattogtatja – testük érett gyümölcszsemként pukkan ki a robot szálkás passió-talpa alatt, s erre persze a kenyér-szörny hátán lovagló koponyafejű lány elsikoltja magát, és a fabudira mutat a félelmetes péklapáttal. Érkeznek is rögtön a fejszárnyú rovar-zombik, de a fabudi-robot szűnyogként csapja agyon őket.

A plébános fia izgatottan kukkant ki az ócska pottyantós résein, és rögtön serényebben kezd járni a marka, amikor látja, a pék lánya meztelen – és kicsoda szépség – gondolatban már a melleit dagasztja – csak az arca ne lenne ilyen...

Ám ekkor rázkódni kezd minden, ahogy a kenyér-fülbemászó-szörny a fabudinak ugrik – keményre sült kifli-fogóit csattogtatja, túlábai a korhadt fába kapaszkodnak, de a klotyó-Krisztus lyukat üt a rém liszt-páncélján, és elkezd kirángatni mind a fehér tésztabelet. A pék lánya lerepül a szörny hátáról, és a péklapáttal üti az árnyékszék ajtaját. A plébános fiú elnézi a lány jobbra-balra lengő kebleit, és alig bírja megállni, hogy be ne engedje magához ezt a szépséget. De aztán ocsmány arcába néz, ebbe az üres, csontos lyukba, ebbe a végtelen, sötét verembe, s az üregben forgó rovar-szárnyra, amitől rögtön megjön a józan undora.

– Engedj be, ó kisfiú, had játsszak én azzal a szép szerszámmal tehelytetted! – kacérkodik a ravasz lány (hangszálait szárnyak táncoltatják), mire különös melegség járja át a fiú meredező ágyékát: mintha csak a szentlélek költözött volna a heréibe, érzi felzubogni magában a jótékony erőt. Ott vergődik csontos lyukban – mindenütt latrina csöppek – gondolatban belső fémkapót élvez a fatákolmány kisfiú – a glóriák ágyéka nedvesedik s kiakasztja hát a zárat – kitárja a budi nyikorgó ajtaját.

– Gyere kislány! – Kacsint a pék lányára a letolt gatyájú legény, az pedig felvisít, és magasra emeli a lapátot, hogy fejbe csapja vele ellenfelét. De annak máris szenteltvizet kezd spriccelni a pöcse, ahogy elélvez, a szétrepülő csöppek körül felviláglik az éj, s egyenest a lány filmszerű törékeny szárnyára hullnak. A megszentelt folyadék szinte egy pillanat alatt lyukat éget a hártába, mire a még mindig lapátot markoló lány zuhanni kezd – sikolya krétavonalat húz a levegőbe. Aztán a földbe csapódik,

egyenest a péklapátra, amely felnyársalja puha testét. A fiú elnézi egy darabig, mintha csak bogár lenne egy fogpiszkálón, vergődik még, majd a templomudvarra okádja lelkét. A latrina-Krisztus eközben miszlikre szaggatja az óriás fülbemászót, és betömködi darabjaival az éj foghíjait. Az utolsó rovar-zombik is kipukkannak a kereszt-talpak alatt, vérük vörösre színezi a felkelő napot.

A fény habarcsa a vájatokba dagad. Meggörnyednek maguk alatt az árnyékok – s kiszárad a rémálmok itatója – a szomjas rémtorkok, a pokol huzalai kövér gilisztaként visszahúzódnak a földbe. Ott ül most a fiú, nézi a nyársra húzott lányt a hajnali ragyogásban, s hirtelen elszorul a szíve. Lehúzza tehát a péklapátról, és a földre fekteti a törékeny testet. Ekkor csicsérgés tölti fel a csendet, és madarak érkeznek: verebek és galambok. A fiú elhátrál, ahogy az állatok ellepik a halott lányt. Szélesre tátják csőrüket, és mindegyik egy-egy morzsát öklendez a lány koponyájára – hamarosan a kenyér-falatkák ellepik a fejét, elfedik a csontot, ahogy szépséges arccá forrnak. Majd a tollas kis állatok az égnek ugranak, és eltűnnek a horizont vonalán, a plébános fia pedig csak áll ott, és gyönyörködik a lányban – megfeythetetlen meztelenségében, finom arcvonalaiban. Hirtelen azt se tudja, mihez kezdjen ennyi kibonthatatlan szépséggel. Lassan hátrál. Majd bezárkózik a fabudiba.

A hortobágyi sellő

Senki sem szólította Iluskának – mindenki csak a hortobágyi sellőként utalt rá, már amikor nagy ritkán szóba került a lány, de leginkább senki sem beszélt róla. Persze az anyja tehet mindenről – a falu öregjei szerint sosem kellett volna gyereket szülnie. Egyszerűen nem volt neki való az anyaság, hisz frászt kapott, valahányszor a kicsi Iluska belekapaszkodott bő szoknyájába. Egy nap nem bírta már tovább, hogy a pulya nem marad meg együltő helyében, amikor ő végre kicsit pihenhetne, így hát tűt ragadott, meg egy jó erős damilt, és egymáshoz varrta a gyerek hurkás kis lábikóit. Azóta Iluska olyan, mint egy sellő: járni nem tud, csupán csúszkál a földön. Eltelt tizennégy esztendő, de a damil még mindig szorosan egymáshoz préseli lábait; mi több, még a bőr is ránőtt a varratokra, amit átvágni így már majdhogynem lehetetlen lenne. Persze minek is nyiszszantaná el bárki is: a lány lábai a hosszú évek során elsatnyultak, járni még akkor sem tudna, ha végül valaki megkönyörülne rajta és szétfeszítené combjait.

Iluska azonban mit sem törődött a lábaival. Jobban fájt neki, hogy az anyja sosem ölelte őt. A nő nem szívesen érintette meg a kislányt, de mivel tudta, a testközelség megnyugtatja a kölköt, többször imitálta neki az anyai ölelést. Ilyenkor vett egy vödör halat a horgásztól és beleültette a lányt, akihez hirtelen kövérre hízott harcsák és tükrös pontyok préselődtek szorosan – ahogy a szűk helyen ficáinkoltak körülötte a halak, és hozzásimultak bőréhez, Iluska elhitte, hogy épp az anyja karolja át és ettől némiképp megnyugodott. Folyton követelte is a figyelmet, de az anyja heti egy ölelést engedélyezett csak a számára, egyedül karácsonykor pancsolhatott három napon át a halászlében.

Iluska amellet, hogy járni nem tudott, beszélni sem tanult meg. Azaz megtanult volna, de az anyja úgy gondolta, nyugodtabb lesz az élete, ha a gyerek csöndben marad. Így amikor a kislány első szavaival próbálkozott, anyja úgy tett, mintha meg sem hallaná őket. Később pedig direkt halandzsázott, hogy ezzel is összezavarja a buksiját. A hétköznapi tár-

gyak így minden nap új nevet kaptak Iluska körül, ami teljesen elbizonytalanította a cseperedő lánykát. Végül aztán fel is hagyott a próbálkozással. Áldott csönd volt hát a házban: egyedül a deszka nyikorgott, ahogy az összevarrt lábú kislány fel és alá csúszkált a poros lakásban – folyton egerek után kutatott, nőtény rágcsálók után, akikből ki tudott szívni egy kevéske tejet, amikor a mamája elfelejtette megetetni (ami persze gyakran megtörtént). Egerekből pedig bőven akadt a viskóban. Iluska egyszerűen lehúzgálta a szőrtelen újszülötteket az egér apró csöcseiről s úgy hajította el őket, mint más az almacsutkát – aztán ajkai közé vette a pici rózsaszín tömlőt és kiszívogatta a tejet a szőrös kis állatból. Anyja persze sosem szoptatta – amikor még ki sem nőttek a fogai, a nő rendszerint élő halat tett a mozsárba, alaposan összetörte és a rózsaszín pépet kanalazta Iluska szájába.

Így éldegéltek hát. Ám ahogy teltek az évek, Iluska anyja egyre betegbb és betegbb lett. A sellő lány ugyan sejtette, hogy ennek lehet valami köze a sok-sok üres pálinkás üveghez, de érteni nem igazán értette a dolgot. Ő csak azt látta, hogy anyja sokszor nehezen járt: szédelegve botorkált végig a házon és rálépett a földön kúszó összevarrt lábú lányra. Egyre többet kiabált, többször üres üvegeket dobált felé és ilyenkor jobban tette, ha behúzódott az ágy alá, ahová fájós derekú anyja nem tudott utána bújni. Az ebédek és a vacsorák végül teljesen elmaradtak: a kis sellőnek egyre több egeret kellett fognia, de a gyomra így is megállás nélkül korgott. Szerencsére pont akkor kölykedzett meg a szomszéd puli, így a sellőlány többször is átkúszott a telekre kutyatejjel csillapítani éhségét. De ami még ennél is rosszabb volt, hogy ezentúl elmaradtak az ölelések, amikre úgy vágyott: ugyanazok a halak lebegtek csak a vödörben, dögölten, felpuffadva, bűzük belengte a házat. Iluska bemászott ugyan a vödörbe, és addig-addig forgolódott, hogy a döglött pikkelyesek kerin-geni kezdtek körülötte, hozzá dörzsölődve testéhez, de az érzés nem is hasonlított az élő állatok ficáncolásához, ráadásul a döögökből szivárgó sűrű hab szörnyű bűzét napokig képtelen volt lesikálni bőréről.

Néhány hét után anyja már ki se kelt az ágyból – enni se evett, egyedül az ágy mellé bekészített pálinkás üvegekből fogyott az áttetsző lé. A nő

egyre csak fakult – valami elemi rothadás-szag szivárgott pórusaiból, és egy idő után lélegezni is elfelejtett. Iluska azt vette észre, hogy a nő semmiféle ellenállást nem mutat, amikor odakúszott az ágyához és megmarkolta a kezét. Próbálta simogatni magát a nő ujaival, de egy idő után az is csak hideget és bűzhabot hagyott a bőrén, mint a vödörben lebegő halak. A sellő nem nagyon értette, mitől állt meg mozogni anyja, abban sem volt biztos, hogy ez végleges, de miután teltek a napok és a nő továbbra sem kelt fel, egyre nőtt benne a szomorú bizonyosság. Olykor-olykor különös hangok érkeztek anyjából – egyszer mintha fel is emelkedett volna, de csak a testből kiszabaduló gázok mozgatták a lepedőt. Iluska bebújt hát az ágy alá, gömbölyödő mellkasához húzta összevarrt térdeit, és bámulta csak a lecsüngő kart, s rajta a fekete körmöket.

Hanem egy reggel valaki dörömbölt az ajtón. Iluska először félt kibújni az ágy alól, de aztán a kíváncsisága győzött. Az ajtóhoz kúszott és kilesett a küszöb fölötti résen. Ismerős lábbelit pillantott meg – az, aki világ életében a földön csúszkál, előbb-utóbb úgy megismeri a cipőket, a csizmákat, mint más az arcokat. Az öreg horgász volt az, aki – ha jó kapása volt a nádasban – mindig hozott egy vödör halat nekik. Bár Iluska látásból ismerte a vén pecást, mégsem szívesen került az emberek elé – az anyja megtiltotta neki – főként nem az öreg horgász szeme elé, aki, ha nagy ritkán be is jött a házba, mindig furcsa mosolyokat küldött a lány felé, és ősz szőrszálakkal keretezett cserepes ajkát nyalogatta. Így nem is nyitott ajtót a férfinak. Csak figyelte, ahogy az öregember tovább veri az ajtókeretet, majd mikor ráun, letesz egy vödört a küszöb elé és el-sétál. Hanem aztán a különös hang ütötte meg a fülét: a fémes kongás, ahogy a vödörben vergődő halak neki-neki ütődtek a cseber oldalának. Iluska óvatosan kitolta hát az ajtót, megragadta a vödört és behúzta a házba. Ahogy megpillantotta a cuppogó harcsákat, egyből az anyai ölelés után kezdett bizseregni a bőre. Ugyanakkor el is szorult a szíve: bárcsak valahogy át tudná költöztetni a halakban lévő mozgást tehetetlenül fekvő anyjába – akkor talán felállna az ágyból, leseperné magát és minden visz-szatérne a normális kerékvágásba.

Hirtelen ragyogó ötlete támadt. Igazából meg volt róla győződve, hogy soha ilyen remek, nagyszerű ötlete nem volt még senkinek. Elindult hát kúszva egyenest az anyja szobája felé, maga előtt tolva a vödört, amely fémes hangot hallatva szántotta a padlón felgyúlt port. A szobába érve aztán kinyitott egy fiókot, és tapogatva (merthogy nem nagyon érte fel sajnós az éjjeli szekrényt) damilt és ollót keresett. Ezeket az ágyra hajította, kifakult anyja mellé, majd nagy nehezen magát és a vödört is az ágyra tornászta. Ott aztán egyesével vette ki a halakat – alig bírta megfogni őket, egy-kettő ki is csúszott ujjai közül és befickándozott az ágy alá, hogy ott lehelje ki a lelkét – úgy teli voltak élettél, mozgással, hogy Iluska nem győzött csodálkozni. De csak sikerült végül egyet-egyet az anyja kezeihez csomózni. És láss csodát: ahogy a rothadó karokhoz damilozott halak vergődni kezdtek, hirtelen a halott kezek is megmozdultak – a harcsák el-vissza rángatták a hulla végtagjait, Iluskának a gyönyörűségtől majd’ megolvadt a szíve, főként, amikor látta, hogy anyja, mintha csak ölelni készülne őt, szélesre tárja ugráló karjait. Nem is várt egy percet sem, rögvest a keblére borult, mire a rémült harcsák nagyot ugrottak, és a lányra rántották a hozzájuk csomózott két kezét. A sellő-lány elsírta magát a gyönyörűségtől, életében először ölelte anyja, s ahogy a döglődő halak még tovább rángatták a karokat, egyre szorosabbá és hevesebbé vált ez az ölelés. Így is maradt hosszú időn át, míg végül elaludt és gyönyörű álom telepedett homlokára. Később aztán arra ébredt, hogy lecsúsztak róla anyja kezei: ismét élettelenül csüngnek csak az ágy mellett, rajtuk a kézfejhez csomózott mozdulatlan állatokkal. De Iluska nem keseredett el. Tudta, mi a teendő: újabb halakat kell találnia, s akkor anyja ismét életre kel.

Nap mint nap után elkúszott hát a közeli nádashoz, és bár először félve merült a vízbe, később rá kellett jönnie, hogy összevarrt, uszony-szerű lábaival sokkal biztosabban tud közlekedni a vízben mint a szárazföldön. Csak úgy suhant az iszapos, szürke vízben, szinte egy szempillantás alatt utolérte a leggyorsabb halat is, s teli vödörrel tért haza délután. Otthon aztán anyja végtagjaihoz kötözte őket, és miközben rángatózni kezdtek a hulla karjai, gyorsan az életteli ölelésbe csusszant.

Amikor aztán kilehelték lelküket a harcsák a szoba egyre bűzösebb, állott levegőjébe, Iluska összegyűjtötte őket és mozsár alatt péppé törte testüket – így már az egereket sem kellett hajkurásznia. A boldogság meleg könyökhajlata – mint parafadugó lebeg Iluska a szép napok tetején: az egerek messzire szaladnak a szobában felejtett ezüst ponty-pikkelyekkel, mintha csak a sok ellopott anyatej árát gyűjtenék most össze. Nyüvek a párnaszöveten. Egy beszökött macska nyalogatja a rézmozsárba ragadt halbelsőséget.

Iluska az egyik délelőtt épp egy vergődő harcsát vonszolt a partra, amikor különös érzés kerítette hatalmába: mintha valaki figyelné. Bizonytalanul pillantott körbe, majd ijedt szeme megállapodott a nádas függönyén, s a résen, amiből az öreg horgász repedezett arca meredt egyenest őrá. Fénytörés. A lány szíve mint a vajás bödönbe szorult macska egyre vadabbul kaparja bordarácsait. Egyszer anyja, amikor kelően részeg volt már, figyelmeztette, hogy vigyázzon az öreg horgással – meg egyáltalán minden férfival –, őt is azok tették tönkre, kezdve az apjával, aki éjszakánként túl sokszor tévesztette össze a saját ágyát az ő ágyával.

– Bárcsak az én lábaim is egymáshoz lettek volna varrva! – sóhajtozott az anyja, madárkarom-szerű ujjai között csak úgy reszketett a pohár. – Bárcsak lett volna annyi esze az én anyámnak, hogy egymáshoz varrja a combjaim!

Iluska minden erejét összeszedve úszott a part felé, majd kikecmergett a vízből, megragadta a vödrét, és természetes kukacként csúszni-mászni kezdett a házuk felé. Olykor hátra-hátra pillantott, de nem látta, hogy bárki is követné. Hazaérve mélyet sóhajtott, majd bekúszott anyja szobájába, ahol nekiállt hozzákötözni a friss halakat a halott karjaihoz. A vödör telis teli volt velük, ha ezt mind hozzá hegyeszi édesanyjához, talán még táncba is kezd (Iluska el is mosolyodott erre a gondolatra), de még a felével sem végzett, amikor valaki kopogott az ajtón. Ereiben rögtön összezsomósodott a vér. Még a levegőt is elfelejtette kifújni ijedtében. Próbált csöndben maradni, de a halak szörnyű zajt csaptak: ahogy a hullából szivárgó folyadéktól megkeményedett lepedőn ugráltak, a foszló

karok újra és újra az ágyhoz csapódtak. Iluska könnyekkel a szemében próbálta lefogni a rettentő két kezet, de képtelen volt elbírní anyjával. Hamarosan hallotta, hogy nyílik az ajtó és a folyton sáros gumicsizma az előszobában kopog. Ideje sem volt lekászálódni az ágyról, hogy elbújjon, az öreg horgász máris ott állt a hálószoba ajtóban, ráncos markát a szájához szorítva. Szeme kikerekedett a hitetlenségtől, ahogy próbálta befogadni a látványt: a sellőlányt, amint halott anyja fölé hajol, a hullát, aminek ugrálnak karjai a hozzázsinegelt halaktól.

– Te meg mit művelsz itt? – szakadt ki rögtön az öregből. – Te átkozott! Te szerencsétlen! Máris az ágy mellett termett – megragadta a lány vékonyka csuklóit és rázta csak a gyöngécske testet, előre-hátra, előre-hátra. – Te hülye! – hörögte, nyála habcseppekben hullt az ágyra. Megdermedt, ahogy értelmezni próbálta a helyzetet. Merengve nézett szét, aztán különös lidércfény gyúlt a szemében.

– No, jól van, jól – motyogta a lánynak, s megnyalta száradt gilisztaajkait, végignézve a meztelen lányon. Iluska többnyire nem viselt ruhát. Összevarrt lábaira persze csak szoknyát lehetett volna húzni, bugyogót nem, de még az is folyton felgyűrődött a háta közepéig, ahogy fel és alá kúszott a lakásban. Az anyja néha lepedőbe csavarta, amikor látogatók jöttek – Iluska ilyenkor úgy festett, mint egy hatalmas kukac, ahogy a posztóba csavarva vergődött. A horgász viccelődött is vele párszor, hogy majd egyszer a horgára tűzi, de a kislány ettől megijedt, anyja pedig sötét pillantásokat lövellt a látogatóra.

No de most nincs itt, hogy meresztgesse a szemét, vigyorodott el magában a férfi. Az a vén részeges kurva.

– Semmi baj – nyugtatgatta a horgász, simogatva a lány vállát, majd keze még lejjebb csúszott, és a gömbölyödő kis melleket kezdte tapogatni halszagú ujjával. Iluska nagyot nyelt, nem értette, mi történik pontosan, ő csak annyit tudott, hogy ez csöppet sem olyan, mint amikor az anyja öleli, és azt, hogy nem vágyik a horgász babusgatására. Próbált hát elhúzódní a férfitől, de az pofon verte, s tovább dörzsölgette kerges tenyerével. – Semmi baj, nincs már itt a boszorkány, majd én kiszabadítalak! – suttogetta a horgász, és elővette zsebéből halbelező kését. Azzal meg-

markolta a lány bokáit, és a magasba emelte őket, miközben a kés pengéjét a lábakat összeszorító varratokba préselte. A fájdalom zátonya. Iluska némán felsikolt és csapkodni próbál a karjával, miközben a horgász végighasítja a bőrrel benőtt varratokat. Vér csöppen az ágyra. A kés többször is elakad – ilyenkor a férfinak mély lélegzetet kell vennie és összeszednie minden erejét, hogy tovább erőltesse a pengét. Végül csak szétválnak egymástól a gyöngécske lábak. Oldalukon sebek és elpattant varratok összevisszasága – véres lyukak, a belőlük kiálló elvágott damil, mint szőrszálak meredeznek.

– Szabad vagy, Iluska! – lihegi a horgász, ahogy szétfeszíti a néma lány combjait és feltárul előtte a sápadt, fényt sosem látott, aszalt-barack szerű vájat, rajta a vizelet és a régi menstruációs görcsök bőrbe kövült rozsdája. – Szabad, szabad! – De Iluskát szörnyű sírás kezdi rázni, ahogy megpillantja szétválasztott lábacskaikat. Ám ideje sincs rendesen elborzadni, a fickó máris letolja iszap-foltos nadrágját és csontos vállaihoz kapja a kislány szürke bokáit. Ahogy beléhatol, azt ordítja az Iluska fejénél fekvő hullának: – Tudtam én, hogy egyszer megbaszom a lányod! Most figyelj! – Azzal dolgozni kezd csontos csípője, minden lökéssel egyre inkább hozzápréseli a kislányt anyja hullájához. – Szabad vagy Iluska, szabad! – hörög sárga fogai között az izzadt fickó, miközben a sellő arca mélyen halott anyja oldalába fúródik – orrát betölti a foszló hús bűze, arcára hullnak a sértetten ficánkoló nyüvek. Előre-hátra, előre-hátra, a lány majd eltűnik anyja mellkasában, egy kiálló bordacsont végig karmolja az arcát. – Baszom a lányod! – hörög a vén pecás, ahogy bele-döngöli Iluskát édesanyja mellébe. Ott aztán Iluska néma imát suttog anyja mozdulatlan szívébe: – Segíts rajtam, ó anyácskám!

Ekkor különös dolog történik: a már kimúlt, a halott végtagjaihoz csomózott harcsák újult erővel kezdenek vergődni. Ahogy testüket dobálják előre-hátra, a halott karjai is megmozdulnak és egyenest ráfonódnak a felajzott horgász torkára. Az egy ideig nem is törődik vele – azt hiszi, Iluska kezecskéi azok – de amikor megpillantja, hogy a halott markolással, megpróbálja lerázni magáról. De a halak még erősebb ficánkolásba kezdenek, amitől a bőr és csont tetem ujjai szorosan rázáródnak a

bajszos férfi torkára. Hiába próbálja kitépni magát a halálos ölelésből, a szellem emberfeletti erővel fojtogatja. Hirtelen egy aprócska hal ugrik ki a közeli vödörből, egyenest be a hulla tátott száján, ott aztán bebújik a nő elkéült nyelve alá, és ahogy vergődik, szavakat kezd formálni a vértelen húsdarab: – Hagyd békén a lányom! – hörgi a hulla, a fickónak pedig kifut minden vér a tagjából, ami így ki is csusszan a lányból. A pecás felkapja a halbelező kést és többször a madárijesztőbe dőfi, de hasztalan: a halak egy utolsót ugranak, amitől a hulla ujjai összeroppantják a férfi nyelőcsövét, majd hirtelen mind az anya, mind a férfi tehetetlenül roskad össze – a horgász nagyot koppan a padlón. Súlyos csönd telepszik a szobára. Egyedül Iluska lassuló lélegzése és a keringő legyek zümmögése sistereg a szobában.

A sellő halkán szürcsöli könnyeit, miközben lábait vizsgálgatja. Hirtelen azt kívánja, bárcsak elvinnék innét messzire, el ettől a háztól, el erről a vidékről; ha megtanulna járni, talán az emberek sem néznék úgy meg, de akár el is bujdoshatna velük örökre, csak rajta áll – aki járni tud, szabad. De hiába próbálgatja, nem mozognak a lábikói: egyszerűen nem hajlanak a térdecskéi úgy, mint másoknak. Örökre itt kell tehát maradnia anyjával és a horgásszal, hacsak... Ekkor ragyogó ötlete támad. Igazából meg van most róla győződve, hogy soha ilyen remek, nagyszerű ötlete nem volt még senkinek. Magához veszi a vödört, amiben még mindig néhány harcsa ficáncol és a damilt, majd pipaszár lábaihoz köti a vergődő állatokat. Ahogy a halak hánykolódni kezdenek, hirtelen a lábai is megmozdulnak, a térdei pedig hajlani. Iluska ekkor életében először lábra áll. A lábak pedig vinni kezdik: egyenest ki a házból, az udvarra és még onnan is tovább, az agyagos pusztá felé, ahol nyugodt tengerként csillog a délibáb. A sellő-lány azóta is lépked előre – ha el nem pusztultak azóta halai.

Nyanyaprézli

Gulisio Timeának

A faluban a néhai suszter siheder lánya volt az, aki gondozta az időseket: a gyönyörű teremtés házról házra járt, kimosta mind a beszürkült függönyöket, olykor leszedte az ablakokra és a csillárra nőtt pókhálót, és megreszelte az öregasszonyok kemény, kérgesedő sarkát. Hatalmas talicskát tolt, abba gyűjtötte a lábreszeléket, s mire körbejárta a falu vénsegeit, már nagy kupac sajtészta szagú sárga bőr-dara dudorodott a furikjában. Nyanyaprézli, így hívta a morzsakupacot a lány, amit aztán éhes tyúkjai elé borított – a buta tekintetű baromfik pedig kotkodácsolva vetették rá magukat a porhanyós ételre, gazdájuk nem győzött kuncogni a kis mohókon. Az igazsághoz persze hozzátartozik, hogy egyedül ezért végezte hálátlan munkáját, a tyúkokat etetni kellett – mióta édesapja meghalt, rámaradt a gazdaság – a kukoricadara pedig túlságosan drága volt, de így legalább minden este egy hízott tyúk gőzölgött a fazékban, a falu öregasszonyai pedig pihe-puha talppal járhattak-kelhetek konyháikban.

Persze egyik öregnek sem szarusodott kellően gyorsan a talpa, hogy versenyre keljen a madarak éhségével – a talicskát viszont meg kellett tölteni. A lány tehát reszelt és reszelt, ha szükség volt rá, ha nem – az ijedt öregasszonyok sokszor a szekrénybe bújtak előle, amikor hallották, hogy leparkol az udvaron a rozsdás, nyekergő talicska. Ám a kislány eszén nem lehetett túljárni – kiszimatolta egyből a matrónák rejtekhelyét, és rájuk tört hatalmas, csillogó reszelőjét szorongatva: – Ugyan, ugyan, Mari néne, ideje megreszelni azokat a kemény talpacskákat, hisz' egészen úgy festenek már, mint a kígyó levedlett, száradó bőre! – Az idős háziasszony pedig hiába kapálózott, a csinos lány rátrónolt puha hasára, és dolgozni kezdett csinos ujjacskáik között a szerszám – sebesre dörzsölve a lábukat. A falu házról házra járó tiszteletese nem győzött ámulni a vénasszonyok pihe-puha talpán – miközben a Bibliából olvasott fel

nekik, olykor megcirógatta, máskor az arcát dörgölte a finom lábikókhoz, a selymes bőrhöz, melyek néhai édesanyja tejtől duzzadó melleire emlékeztették. A tyúkok pedig csak híztak – tollas golyókként forogtak el- vissza a madárszaros udvaron, tojásaikban körömnyesedékek kapaszkodtak egymásba.

Így teltek hát a napok – járt, járt az a talicska – az öregasszonyok meg csigaként csúsztak a hideg kövön, amikor túlságosan tüzelt már a talpuk az állandó reszelgetéstől, nyomukban az odaadó lelkéssel, akinek mindig akadt újabb meséje az ószövetségből, miközben gondolatban már hí- zott emléként a felhorzsolt lábujjakból szopta az asszonytejet.

Ám történt egy nap, hogy a mindig kanos kondáslegény meglepte a lányt a falu szélén, pont amikor hazafelé tartott nyanyaprézlivel megra- kott furikjával. A legény egy ideje már méricskélte a suszter lányát, éj- szakánként ő járt a fejében, miközben a vacsoráról kimaradt zsíros kenyeret dörzsölgette ágyékához. Eldöntötte, nem vár tovább, elétoppant hát azon a délutánon, felkapta és a talicskába döntötte a lányt, egyenest bele az öregasszony-lisztbe, s néhány ügyes mozdulattal lehámozta róla a bugyogót. A riadt lány egy ideig kapálózott szép, hosszú lábaival, de végül csak megjött a kedve, amikor a kondáslegény letolta zsírfoltos nad- rágiát, és a nap megcsillant nedvedző makkján.

Micsoda szép reszelő! – gondolta, és egyből szélesre tárta előtte fehér, banya-pikkelybe forgatott combját, a legény pedig máris fölébe került, és dolgozni kezdett: ahogy el-vissza járt izzadt feneke, egyre mélyebbre és mélyebbre döngölte kedvesét a fakó reszelékbe, melynek áporodott szaga bekúszott a lány tüdejébe. A kicsöppenő sperma aztán gombó- cokká csomósította a lábdarát, kis fasírtokká: a tyúkok később ezt is él- vezettel bökdösték a csőrükkel, miközben a lány kacér mosollyal az ajkán még a hajából rázta a lábreszelék-füstöt, és combja belső részéről kapar- gatta a pikkelyként odaszáradt spermát. Az porhanyósan pergett ujjairól – reszkető kézzel emelte aztán viaszosan fénylő ajkához, és miközben megnyalta a fiú-prézlit, eldöntötte, ez bizony túl finom falat lenne az os- toba tyúkoknak. Ettől kezdve csak az a jóvágású kondásfiú járt az eszé- ben. Éjszaka aztán nem bírta már tovább, és a lába közé csúsztatta a

ráspoly sima markolatát, de ezt túl finomnak találta a legény kemény lökéseihez képest, gondolt hát egyet, és a reszelős végét dugta fel hüvelyébe. Miközben szép simára, véresre horzsolgatta vele belülről szerelemcsatornáját, a gyönyör lópatái az agyagos földbe döngölték, s képzeletében porrá vált, ami bekúszik szívyszerelme tüdején, hogy mától vidám kísértetként bókálsszon a fiú forró leheletében. Álmában pedig megint csak a talicskában feküdt, a sajt szagú sivatagban, ott a hám-szövet dűnén, széttárt combokkal kedvese előtt, akinek hatalmas fémreszelő meredezett lába között. A lány rózsaszín redői közül csiklóként egy megsárgult, beszakadt körmű kislábujj meredezett, kaparta a levegőt, de még a hüvelycsatornáját is – megannyi bélbolyhként – körkörösén sok-sok izgatott kicsi lábujj töltötte ki. És a lány azt rebegte a fiúnak: – Gyere és reszelj!

– Nézzenek oda! Biztosan szerelmes! – mondogatták aztán a faluban, amikor megpillantották, amint álmodozó tekintettel sétálgat a földúton, tolva öreg, nyöszörgő taligáját. Minden nap elidőzött kicsit azon a helyen, ahol magáévá tette a kondás gyerek, abban reménykedve, hátha aznap újra meglesi. De a kondáslegény nem jött – a tyúkok pedig kotkodácsolva követelték a nyanyaprézlit. Sietett hát kirángatni az ágy alá bújt reszkető öregasszonyokat, és miközben forgott ujjai között a reszelő, gondolatban megint a talicskában feküdt és dolgozott rajta a fiú-reszelő. Ahogy így álmodozgat aztán, egyszer csak arra eszmél, hogy egy öregasszony sikoltzik fölötte, de úgy, hogy még a teáscsészék is szétrobbannak sipákoló hangjától – a kezében lévő láb meg már csak egy véres csonk, a lereszelt lábfej nagy vörös kupac a földön, szép ruhácskája pedig tiszta vér.

– Te átkozott! – sír a lereszelt lábú tehetetlen asszony. – Ezért meglakolsz! Mindenkinek elmondom, hogy megpróbáltál megölni! Kalodába zárnak! Lógni fogsz, te kis szajha!

A lány elsápad. Úgy lefoglalták gondolatai, hogy fel se tűnt neki, mióta reszeli a banya lábát. Nem is maradt semmi abból a lábfejből. Börtön? A félelem lüktető fasírt-csomói. A szép álmok szakadó vitorla-szöveve. Nem, az nem lehet, nem csukhatják le, akkor soha többé nem látná szívyszerelmét – meg kell szabadulnia ettől a boszorkánytól. Megragadja

hát a ráspolyt, és döf – hegyét az öregasszony torkába állítja – a felszakadó sárgult papír-bőr mögül vér-gejzír spriccel fel, még az ócska csillárt is beborítva – vörös cseppek rezegnek a pókhálóban – az anyóka egy ideig még rángatózik, majd hályogos szemei kikerekednek, a lány meg úgy isten igazából dolgozni kezd rajta a reszelővel – előre-hátra, előre-hátra, egy felajzott fiú fáradhatatlan lökéseit imitálja. Telnek az órák, az asszony szép lassan vörös püré-dombbá változik, mire az utolsó porcikája is felmorzsolódik, a lány csuklóját már a fájdalom szűk bilincse szorongatja.

Aznap a szokásos sárga kupac helyett egy nagy halom pirosat tolt haza a lány. Csakúgy rohant azzal a talicskával, nehogy meglássák – vérfoltos ruhácskájára egy öregasszony otthonkáját öltötte. A tyúkok még soha ilyen mohón nem vetették magukat ennivalóra, mint most a húsdarára – csőrük hamar összecsipegette mind az öregasszony martalékát. Gazdájuk aznap este sokáig forgolódott a lepedők között, majd mikor nagy nehezen elaludt, egy szörnyű rémálom fogta satuba homlokát. Álmában börtönbe csukták – zárkája egy ódon ágy alatt volt, aminek szélein vénasszonyok ücsörögtek. Visszeres pipalábak voltak tehát a rácsok, azokat markolta kezeivel, és egyre csak sóhajtozott, bárcsak lenne nála egy átkozott ráspoly, akkor talán megszökhetne.

Hajnal előtt ébredt, s előkaparta agy-rekeszéből az elraktározott imákat – lehelete átáztatta a párnát, ahogy suttogott – kintről a tyúkok éhes kotkodácsolása kúszott be a szobába.

Ettől a naptól kezdve aztán nem lehetett bőr-forgáccsal kiszúrni kerek, buta szemeiket – húst követeltek, tojásaikban csontokat és emberi koponyát formált a sárga – a lány reszketve ejtette ki kezéből őket – s a hideg futkározott a hátán, amikor éjjel hallotta kapirgáló lábuk motoszkálását – felborzolt tollaikat, amint az éj fekete hajzuhatagát fésülik.

Le kell vágni őket, mindet! – dönti el aztán az ágyban fekve, de mintha madarai a fejében olvasnának, megsejtván, hogy mi készül, üreget kaparnak a deszka-kapu alatt – s megszöknek. Ettől kezdve aztán naponta fel-fel röppentek a hírek a gyilkos madár hordáról, ami éjszaka tört rá az ágyban hortyogó vénasszonyokra, és hegyes csőreik lefosztották az elmeszesedett csontokról a fáradt húst. Kihullt tollak és vér mindenütt a

szobákban – tyúkszar a szakadt lepedőkön. Oly forróak voltak a nyári éjszakák, mégis zárta inkább mindenki az ablakot – s a falun hamar úrrá lett az őrület. Gyanússá vált minden baromfi.

– Le kell vágni az összes csirkét! – zengték a torok-harangok, és a húsleves illat a falura telepedett. Ám a tollas-gyilkosokat csak nem sikerült elkapni – ott őgyelegtek a határban, már a fiatal juhászokra is rátámadtak – meglepték az alvó kondásokat. A lány ekkor már csak a drága kondásfiúra tudott gondolni. Szaladt hát felkutatni szerelmét.

Sokáig bóklászik a határban, de végül malacvisításra lesz figyelmes, és rálel szerelme felfordult táborára. A nádsátor körül megvakult disznók sündörögnek – kicsípett szemeik gyöngyként csillannak a repedezett, agyagos földön. Nagy harc lehetett, mindenütt halott tyúkok és néhol egy-egy elvérzett sertés. A sátorban legyek hada zümmög – elborítják a kondásfiú szomorú maradékát: ott ül, letolt nadrággal, talán épp a lányról fantáziált, amikor rátörtek a csőrös bestiák. Arca teljesen hiányzik, a fej-lyukból egy csontkoponya vigyorog vissza a lányra, mellkasában hatalmas üreg, szétcsipkedett szíve helyén egy repedt tojás – sárgája rászáradt már a kiálló bordákra. S ami a legrosszabb, lába között petyhüdt meztelen csigaként hever egykor oly délceg szerszáma. A lány könnyeivel áztatja. Bárcsak még egyszer szerelmeskedhetnének, bárcsak még egyszer magában érezhetné a fiút, s az orgazmus görcsei feledtetnék a valóságot. Bárcsak apró szemcsékké reszelné őt kedvese – szebb halált el se tudna képzelni – kavarogna aztán csak a levegőben sosem foszló, boldog füstként, s a sperma felhővé tapasztaná össze az égen.

Előveszi hát drága ráspolyát – és szipogva a fiú húgycsőnyílásába erőlteti – a szövetek megfeszülnek és fájdalmasan szakadnak körülötte, de lassan csak felcsusszan a maroknyi húscsőbe a fémreszelő.

– Most is hogy kívánsz, szerelem! – pityereg a lány, és kedvese fölé kerül. Ahogy belé csusszan az immár kemény tag, és lovagolni kezd a fiún, legyek fekete raja repül fel a halottról, hogy éjbe fordítsa a délutánt. Egy kíváncsi mezei patkány dugja elő fejét a fiú bordarácsai mögül, és cincogva figyel az ugráló lányt, aki eldönti, most aztán egyenest a halálba üget, le nem száll addig szerelméről, amíg porrá nem hull a nyárs

körül – lehántol a gyönyör – lenyögi magáról kérgeit – lábujjából kanóc
– tojásokban lüktető csikló-fasírtok – mániatespedés – rálel a vitorla-
szöve s levegőbe fújja martalékát csontkoponya fiú fej-lyukból – spric-
celj lány püré-dombbá drága – amit a lábrácsok kapirgálnak – és felhővé
szorongatja magát fiatal mellkasában, miközben a távolból kotkodácsó-
lás hangja kél. A megvakult disznók odakinn szimatolnak és fogaik kö-
zött megtalált szemgolyóik ropognak. Az egymáshoz dörgölőző felhők
vakolata lassan pereg a tájra.

Tampon-paripa

Aznap este az ovuláció-herceg parancsára kiengedték a kastély istállójából hófehér tampon-paripáját. Néhány napig az erdőben bóklászott, szürcsölve a vadászok által megsebesített állatok vérére, végül aztán csak rátalált a szűk erdei útra, amely egyenest a hegy lábánál húzódó kis faluba vezetett. Ott aztán köré gyűltek a lányok.

Aki ezt a lovat megüli és a kastélyba vágat vele, azt a herceg feleségül fogja választani! – Tudta ezt rögtön minden lány, ám az sem volt titok, hogy a paripa leveti a hátáról lovasát, ha az már nem itatja vérével. Hegyemenetben az út egy hétig is eltart, ugyan ki bír addig megállás nélkül vérezni? Jöttek mégis a lányok szép sorban, szerencsét próbálni: kihámozták magukat ruháikból és puha combjukat átvetették a csődör széles, fehér hátán. Amikor az állat nedvszívó teste éhesen nyelni kezdte az első csepp vért, mozgásba jöttek a lábai. Néhány nap múlva a paripa mindig egyedült tért vissza a faluba – az útnak indult lányok vérzése a harmadik napon csillapodott, és az ötödik-hatodikon már egy csepp vért sem tudtak kipréselni a lábuk közül. Pedig egyesek már oly közel jutottak, hogy már látták a menstruációs kastély simogató falait, a bástyák tetején lobogó betét-zászlókat, néhányan még magát a herceget is megpillantani vélték, amint ott áll az egyik torony ablakában, szomjas tekintetét a táj nedveibe mártva. Ám a tampon-paripa kérlelhetetlen volt – amint elapadt a vörös forrás, levetette magáról a lányterhet, megtaposta őket a pataival és hátul hagyta testüket a farkasoknak – csontjaik recsegésével megtelt az erdő, a vértől sártengerré változott az erdei út.

A libabőr csipkézte eztán mindenki bőrét, valahányszor meghallották, amint az udvaron prüszköl a tampon-csődör. El is ment hamar mindenkinek a kedve az úttól, egyedül a szabó lányát nem lehetett távol tartani ettől a patástól.

– Mához egy hét múlva már a herceg menyasszonya leszek! – bizonygatta, és elszánt mosollyal pattant lóhátra. Ekkor már két napja vérezett, senki sem hitte hát, hogy bírni fogja még egy hétig.

Ott menetelnek most az erdőben – a ló délcegen kaptat, a lány pedig a kis elemózsiás kosarában matat, valahányszor megkordul a gyomra. Másnapra aztán apadni kezd a vörös forrás, a hátas pedig sértődötten prüszköl, amiért egyre kevesebbet itatják. A következő reggel már csak maszatol a lovas – a ló már épp készülne levetni magáról utasát, ám ekkor a lány kihalássza a köténye alá rejtett szabótűt, és a fogait összeszorítva mélyen a lába közé, a rózsaszín bőrredőkbe szúr. Ettől aztán újabb vérpatakocska kezd csordogálni belőle – a csődör pedig felgyorsítja lépteit.

– Jövök már! – fogadkozik a tájnak döntött kastélynak, aztán a nyakába borul az éj. Az erdő egyetlen sötét és fájdalmas nyirokcsomóként lüktet. Telnek a napok, és dolgozik a tű – a rózsás kis tűpárna pedig ontja csak ragacsos vérét. A lány arcából hamar kiszökik a szín, bőre eggyé válik a sápadt lóval – mint egy tampon-kentaur, tör előre. Amikor végre a várudvarra ér, a herceg először észre sem veszi a lányt, csak a lovat látja – de aztán a földre szédül az állat hátáról a jövevény, s nagyot dobban a fiú szíve. Végre egy igazi nő, aki sokáig bír vérezni! Rögtön a hálóba viteti, ahol ráterítik a nedvszívó takarót, a királyfi megitatja egy menstruációs csészéből, majd előkeresi a szekrényből anyja, a néhai királyné betétekből varrt menyasszonyi ruháját.

A száraz sebek tovább száradnak – az arának szinte már nincs is ereje, de végül csak igent rebeg az oltárnál. Majd elájul. Amikor magához tér, már a paplan közt fekszik: az ovuláció-herceg lába között hatalmas tampon meredezik felé.

– Ne, várj! – rebegi, de a felajzott ifjú meg se hallja, a száraz vájatba erőlteti tagját. A sebek felszakadnak, de csupán pár csepp vért bírnak már kipréselni – azt is szomjasan magába issza a herceg hímtagja.

– Teherbe ejtelek! – fogadkozik a kókladozó arának a királyfi, és néhány hét múlva tényleg duzzadni kezd az ifjú ara hasa.

Sokat látták aztán a toronyablakban állni ezt a lányt, a körvonalai egyre inkább feloldódtak, ahogy a méhében rugdalózó tampon-cse-csemő napról napra szárította belülről anyját. Végül a hercegnő egyé vált a fallal, és koporsóba kellett fektetni le nem szüretelt gyümölcsével. A herceg próbált ugyan sírni, de nem voltak meg hozzá a kellő testnedvei,

így hát végül ismét csak elzavarta a lovát: – Hozz hát egy új hercegnőt!

Amikor a hófehér paripa újra beügetett a faluba, szörnyű haragra gerjedtek a lányok – követ, kapát és vasvillát ragadtak a finom kezek, és ütöttek, ahol csak érték. Végül sikerült aztán a kútba szorítani a kapálózó hátast – egy ideig még látták küzdeni a víz felszínén, majd túl nehézzé vált a magába szívott víztől, és lesüllyedt a fenékre. A herceg azóta is csak vár és vár, nedves testnyílásokról ábrándozva figyeli az erdőt, egyszer aztán holtan esik össze a száraz kastélytoronyban, amikor csorogni kezd az alkony vöröse.

Csikós csápok, avagy a verbetyár

Azt beszélnek, hogy a Rózsa Ferenc néven elhíresült betyár, aki egy időben igencsak megkeserítette a völgyszéli kis falu lótarlóinak életét, igazi parazita volt: mint rózsatüskék, aprócska ragadozófogak sorakoztak szőrös belső combján végig egy vonalban, és valahányszor felpattant egy csikó hátára, vérszívó fogacskáit mélyen az állat bőrébe fúrta, úgy vágatott velük az erdő felé, s szép lassan kiszipolyozta mind a vörös nedűt a patások testéből. Épp ezért nadrágot nem is hordott a bajszos fickó, messziről lehetett látni lüktető farkát, ami a testébe áramló lóvértől mindig keményre dagadt táplálkozáskor; mint valami zászlórúd, úgy meredezett lovaglás közben, ügetéskor ostorpattogás hangot hallatva nekicsapódott a köldökének, s amikor a patás kilehelte a lelkét combjai között, makkja véregejzirt spriccelt az égre.

Rózsa Ferenc kizárólag a combján keresztül táplálkozott. Nem is igazán értette senki, minek volt egyáltalán szája, hiszen beszélni sem beszélt. Néha adott ugyan ki hangokat, de többnyire értelmetlen dallam foszlányok potyogtak csak a torkából, mint az ikkom-bikkom, lábikkom, a halmari, halmajdom vagy a seje-haj sej-haj, remoson. Sokan úgy képzeltek emiatt, hogy értelmileg visszamaradott lehet – csökkent agyú féreg, ahogy a faluban mondogatták, ám mégis elég sütnivalója volt ahhoz, hogy megszökjön a folyton nyomában lihegő zsandárok elől, és hogy a fák gyantájával keményre pödörje szépséges harcsabajszát. Nem is beszélve arról, hogy mind kiszlopálja a vért a combjára nőtt vámpírfogakkal a környékbeli csikókból.

A faluszélen egy apró lógazdaság terpeszkedett, amit – amióta édesapja meghalt – egy Ilonka nevezetű középkorú nő igazgatott. Vele élt még édesanyja is, de az leginkább csak vegetált – amióta megütötte az északi szél, tehetetlen szoborként ácsorgott csak a ház dohos sarkaiban és imákat tanított a pókoknak. Az istállók körüli munkák tehát Ilonkára

maradtak, aki – mivel nem sokkal volt szebb, mint a sarokba csomósodott, kiszárat felmosórongy – férjet sem tudott hozni a házhoz, hogy az besegítsen kicsit a lócitromsikálásba. Térdig a ganéban állva persze néha átkozta apját, akinek élete derekán a mániájává vált, hogy ráhagy egy eféle gazdaságot a családra.

– Na de honnét veszi apám a lovakat hozzá? – kérdezte kislányként Ilonka, de az öreg leintette. Aztán elkezdte növesztetni a testén a keléseket. Bizony, a családi lógazdaság eredetileg tumornak indult: masszív, betegség illatot árasztó sötét ragyáknak a bőrön, amikből fojtott nyértések hangja szűrődött ki. Apja aztán a telihold fényénél sorban levagdosta magáról a bőrgöböket és elásta őket az udvaron – pont oda, ahová az istállókat képzelte. – Ezek itt a gazdaság magjai! – bizonygatta a feleségének és a lányának a csupa nyílt sebbel borított férfi – olyanok voltak a lyukak a bőrén, mint a véres, ásító szájak. Az otthoniak egy szavát sem hitték – hanem aztán néhány napon belül valóban elkezdett kihajtani a földből az egyik istálló: a lüktető erekkel teli deszkák lassan nyújtózkodtak, bennük nedves húsmócsingokként dagadtak a lovak.

– Hogy alakul az istálló? – kérdezgette aztán az apja mindig Ilonkát az ágyból, hiszen a sebei elfertőződtek, és már az ablakhoz sem tudott odamenni. Az istálló pedig szépen alakult, a kelések hosszú patás lábakat növesztettek – a lüktető húsgombócok meggyúltak és szőr csírázott rajtuk – fehér, barna, fekete – alig néhány hét után igazi csikókká váltak, de ezt az apa már nem érte meg. Utoljára még megköszöntette a családjával, amiért egy lógazdaságot hagyott rájuk, majd a párnák tolla közé lehelte lelkét.

Mindennek már sok-sok éve – Ilonka azóta is mossa körmei alól a lószart, teríti a szénát és csutakol. Újabb lovakat vesz és ad el, olykor pedig levágja őket vasárnapi ebédnek – s miközben tölti szépen a lókolbászt, ujjai a dagadó-nyúló, hosszúkás formát cirógatják, s arra gondol, bárcsak lenne egy férfi a háznál. Ezt forgatja aztán később is a koponyájában, éjszaka, amikor magába dugja a kiszáradt lóhúsrudat és megtelik lihegésével a ház. A sarokban rohangáló pókok sok szemmel nézik, és csáprágóikkal elsuttognak néhány, a szélütött anyjától tanult imát.

Ilonka álmában szép vitézlegényt visz haza, s kelésként kezdenek nőni testén a huszárlickó gyermekei. Ám reggel, a mosdótükör előtt állva hamar elszálnak álmai: az arca vörös és eres, maga is mint egy nem teljesen kifejlődött tumor olyan, teste formátlan göb, kérges ujjai pedig folyton lószartól bűzlenek – hiába sikálgatja órákon át – hiába súrolja le a bőrt hosszú szalagokban tenyeréről, a bűz már egyszerűen a húsába ette magát. De nincs ideje ezen mélázni: hallja már a lovak nyerítését, az édesanyja nyögéseit – reggelit visz mindenkinek, majd maga is elrág némi szénát.

A faluban járva persze többször is figyelmeztették már Ilonkát a közelben randalírozó parazita-betyár miatt. Történeteket böfögtek a hátrában talált lovakról, amikben egy csöpp vér sem maradt és csupán néhány apró sebet fedeztek fel az oldalukon. Cigánygyerekek rohángálnak, azt kiabálják: – La Chupacabra! La Chupacabra!

De Ilonka nem félt, folyton azt mondogatta: – Hát gyöjjék csak az a féreg, majd jól nyakon szúrom a vasvillával!

Nem is riad aztán meg, amikor az egyik éjszaka arra kel, hogy fájdalmasan nyerítenek kinn a lovak. Kioson a házból és magához veszi a ház falához támasztott vasvillát. A hold fénye álmosan csorog az udvarra – a patanyomokban az istálló körül szaglászó patkányok bújnak meg. Hamarosán valami hatalmasat lát törtetni felé a sötétből – egy ló az, a szürke foltos Palkó, nyerítése lehámozza az égről a denevéreket, ahogy fut, izmai engednek és feszülnek, szinte világlik körülötte a sötétség. De fájdalmas nyerítésébe egy különös, másik lény hangja is belevegyül. Valaki így visongat a hátán: – Csicsuri-csácsori! – És már látja is a lovast: fekete temetőbogár szemei csillognak, keményre pödört bajsza sebet vág az éjszakán. Micsoda rém, Ilonka máris előre szegezi rozsdás fegyverét, készen rá, hogy a lovasba szúrja, de ekkor megpillantja a fickó lába között ágaskodó rudat. Soha ekkora lókolbászt még nem látott – a hímtag pedig még tovább nő, ahogy a ló kiszipolyozott vére felpezsdíti Rózsa Ferenc keringését. Gondol hát egyet a nő, és leengedi a vasvillát, majd megfordítja, és a fanyéllal vágja kupán a mellette elvágatató lókötőt.

– Csuhajja! – nyög fel a betyár, majd leszédül a paripáról – arccal a

földbe csapódik és eszméletének apró gyöngyei szétgurulnak a földön. A vérző oldalú ló is kimerülten rogy össze, fáradt prüszkölése buburékokat fúj az éj fekete hajszálaiba gabalyodott kísértetekből. Ilonka nem tétlenkedik: a hátára fordítja a csikóst és gyönyörködik egy ideig a póznában – ám abból szinte egy pillanat alatt kifut a lóvér, és mint a lyukas léggömb leenged. A nő megragadja aztán a fickó bokáit és vonszolni kezdi, egyenest az istálló irányába.

Végül az éjszaka erekciója is lelankad – a kifutott vértől vöröslik most a felkelő nap, s a házban az édesanya ajkaival a pókokba szövi a reggeli imát, amitől rögtön fénylő sárga keresztek nőnek a kövér potrohokra. Ilonka sietve viszi a reggelit édesanyjának, véletlenül szalmát rak a tányérra, az asszony bágyadt képpel rágja s néz lánya után, aki máris porzik ki a házból: térül-fordul, mint aki nagyon siet valahová. Az istállóban a Rózsa Ferenc néven elhíresült betyár aztán arra ébred, hogy valaki egy bögre vizet lötytyint azt arcába.

– Ladi-ladi-ladilom! – nyöszörög a bajszos férfi, és próbál megmozdulni, de csak a láncai csörögnek. Ott ücsörög a szénán, egy faoszlophoz kötve, Ilonka pedig máris a lába között henyélő kukacot csipkedi: – Ejnye! – morog a nő. – Hát miféle fickó vagy te? Azoknak ilyenkor már rég kukorékol a kakasa!

– Lipi, lipi, lipitom! – nyavalyog Rózsa Ferenc, el-vissza forgatja a fejét, hetyke bajszával próbál döfni, sötét szemeiben a félelem szikrái pattognak. Ilonka a szőrös combokat nézi: a rajta sorakozó aprócska kis fogakat. Izgatottan mocoognak, mint amik érzik egy másik test közelségét.

– No, majd én felállítom! – morog Ilonka, azzal magára hagyja a rabot. Hamarosan egy kiscsikóval tér vissza – kantáron húzza, az bamba képpel andalog a nő után. Rózsa Ferenc majd felfalja a szemével – combjaiból nyál kezd csorogni a szénára.

– Látom, tetszik a kicsike! – kacag Ilonka, majd a fickó combjai közé vezényli a csikót, ott ránehezik, letérdepelteti, Rózsa Ferenc pedig hatalmas terpeszbe vágja magát, készen rá, hogy összecsapja az állat körül lábait, mint szirmait a vénusz légyecsapója. Egy ideig kivár, majd lábai fogata csattan a selymes szőrű lovacska körül. Tüskéi mélyen az állatba fú-

ródnak. Az fájdalmasan nyerít, ahogy a betyár-rém szürcsölni kezdi belőle a vért.

– Mozdul már, mozdul! – Tapsikol Ilonka, a hímtagot nézve, s valóban, nyújtózkodni kezd Rózsa Ferenc lába között a rúd – dagad csak dagad, ahogy a csikó nedvei feltöltik a szivacsos testet.

– Nézzük akkor, mekkora betyár vagy! – Kacsint Ilonka, s máris a fickó fölé guggol. Lassan csúsztatja magába a szerszámot – még a felénél sem jár, amikor már érzi, a méhfalát böködi a rúd.

– Micsoda lókolbász! – sikkant, s előre-hátra leng rajta. Rózsa Ferenc mit sem törődik a fölötte reszkető nővel – lehunyja csak fekete bogárszemét, és a testébe áramló forró vérre koncentrál. Még a bajsza is megkeményszik tőle, és pörögni kezd az orra alatt, mint egy propeller. A ló pedig fájdalmasan nyerít és kókadozik az éhes combszorításban – Ilonka le és fel járó feneke többször is fejen vágja a kölyökcsikót, amely végül holtan roskad magába.

kiböködik egymást a test házából - vérrög lipitom, megtartalak a másik plafonig, vigyél vérkolbász valahová - így nyavalyog s bedunsztolják a véresejtek - imákkal itatja szivacsos tumor-állat aki istállóban túl fénylő

Ebben a pillanatban Rózsa Ferenc szerszámából gejzirként tör fel a háts vére és kitölti vele Ilonka feszülő kelyhét – s rögtön az orgazmus fényes poharaival koccintanak tumorfején belül a vörös véresejtek.

Mint kövér giliszta a földből, kifordul belőle a betyár szerszáma, és magába tekeredik. – Trallárom! – hörög a fickó, Ilonka pedig megveregeti az arcát: – Megtartalak, ne félj! – Majd megragadja a kiszipolyozott csikót a patáinál fogva, és kihúzza az istállóból. Talán jó lesz vacsorára, ha nem túl száraz már a húsa. S máris azon jár az esze, holnap reggel melyik lovát veszejtse el.

Végre értelmét látom ennek a kurva lógazdaságnak! – Veregeti aztán meg gondolatban az apja sebfeltos vállát. Álmában őt fekteti Rózsa Ferenc éhező combjai közé, s a veszedelmes fogacskák bőrtumorjaiból szipolyozzák a nedűt, miközben Ilonka táncot jár a fickórúdon. Az orgazmusok szedőgépsora – a lócsontocskák fehér kukacként bújnak elő

a régi patanyomokból. Másnap Ilonka annyira siet, hogy véletlenül üres tányért visz be az anyjának. – Jó étvágyat! – mondja, s már rohan is, hogy egy újabb lovat tereljen szeretője combfogatába. Az öregasszony némán majszolgatja a porcelántányért, miközben pókjai angyszárnnyakat szőnek egymásnak.

– Szopjad csak azt a lovat! – utasítja Ilonka a betyárt, miközben üregét dagadó habarcsként kitölti a vérkolbász. Rózsa Ferenc nagyokat lök rajta – de inkább csak engedékenységből, mivel tudja, szereti a nő ha így tesz. Márpedig ő hozza a lovakat – egyiket a másik után. Sose volt még ilyen jó dolga, talán ha lehámozná láncait se szökne el innét. S amikor a tagjából kispriccelő véregejzír a plafonig röpíti a csöcseit markolászó aszszonyt, arra gondol, ikkom-bikkom.

Nincs több lócitrom hordás – Ilonka már csak a vért sikálja körmei alól, s olykor ellapátolja a férfi segge körül a szaros szalmát. (Mivel Rózsa Ferenc csak vért iszik, a széklete olyan, mint a sűrű fáradt olaj – száradó vérrög telepek száradnak hátsója alatt.) De fogynak a lovak is, végül mindegyik Rózsa Ferenc lábai között és Ilonka pattogó segge alatt végzi. Mikor aztán az utolsót is feláldozza a szerelem szőrös oltárán, tumorállat kezd vakargatni: – No mi légyen? – Megfog tehát néhány az istálló körül sündörgő kóbormacskát, és mint karácsonyfadísz, szépen a betyár-tüskékre akasztja – kábultan nyávognak, Rózsa Ferenc savanyú képpel szopogatja belőlük a nedüt, a zászlaja pedig félárbócon lengedezik.

Nem lesz ez így jó, ide bizony valami testesebb kell – gondolja Ilonka. Majd hirtelen felragyognak a szemei. Szalad máris a házba, és támogatja kifelé totyogó anyját. Pókokat ígér neki, sok-sok kicsi nyolclábút az istállóban, a hátukról már kopik a kereszt, ideje fényesre imádkozni őket. Az öregasszony reszkető szájjal követi, lassan tipeg a patanyomok körül, majd készül elsírni magát, amikor a fatákolmányba lépve megpillantja az oszlophoz kötözött gatyátlan férfit.

– No ne filjen, édesanyám! Ismerkedjék csak meg Rózsa Ferencel, aki segít rendben tartani a lógazdaságot! Apánkat biztos meghámozná a büszkeség!

– Tralláridi, rajdom! – köszönti Rózsa Ferenc az öregasszonyt – s rög-

tön bedunsztolják az asszonykát a sörtés combok közé – a betyár-tüskék pedig felszakítják a papírbőrt. Ilonka segge a padlóba döngöli az imákkal bélelt koponyát, s copfba fűzik a poklot.

– Gyí te gyí te! – visongja túl a csontropogást a lány ott a mindent szakító karón, felcsapnak a lángok a lókötő arcán is, orcája két szál pünkösdrozsa, pörgő bajsza cseppekben lefűjja az izzadságot a lovagló lányról. Ilonka érzi, robbanni készül alatta a rakéta. Kezeit már a magasba tartja, na majd most aztán megérinti a plafont. S Rózsa Ferenc ekkor a nőbe robban: ám a szokásos vér helyett ezúttal csomókat öklendez fel húgycsöve, s kitölti velük Ilonka méhbarlangját. Izgó-mozgó kis gombócok. Ilonka lepattan a dákóról, a lyukjából pedig özönleni kezdenek kifelé a pókok: hosszú fekete lábaik megkapaszkodnak a rózsaszín bőrredőiben, és ahogy előtornásszák magukat a nyálkás odúból, még jól bele is csípnek a nyálkahártyába. A nő visít, mint egy malac – Rózsa Ferenc is csatlakozik, amikor a nő vaginája az ölébe okádja a rovarokat: csípni kezdik a betyár combját, mire az kirángatja töviseit a halott öregasszonyból, és kapálózni kezd a lábaival, próbálja lesöpörni magáról a keresztes hátú kis szörnyeket. Ahogy így vergődnek, Ilonka a szeretője combjai közé kavarodik, a tüskék pedig mélyen az oldalába állnak. Vörös fénnyel gyúlnak koponyájában. A fájdalom most még sokkal rosszabb, mint mikor a pókok harapták. Rózsa Ferenc lassan szívni kezdi az asszonyból a vért. Farka pedig furkósbot méretűre dagad. Ilonkának valósággal kikerekedik a szeme. Felé egyensúlyozza magát, és magába csúsztatja a duzzadó szerszámot. A betyár makkja fekete masszává keni a méhéből utolsónak kitántorgó pókokat – belsőségük még csúszósabbá teszi az üreget. Ilonka érzi, ahogy a testéből kiáramló vér tovább dagasztja az üregébe csúsztatott a botot. Hüvelyizmai kinyúlnak és megfeszülnek, majd szép lassan elszakadnak a húzó hímtag körül. De a farok még és még tovább húzik. Már Ilonka hasát is felszakítja, és kifordulnak belőle a bélkötelek. De Ilonka tovább mozog, tovább ugrál.

– Trallárom, trallárom! – sikít a betyár, és kilő: a vérgejzír a plafonhoz tapasztja Ilonka maradékát. Olyan, mint egy kicsattant gyümölcs – s ott is marad aztán a plafonon jó egy napig, mint légy a hálóban, a saját vé-

réhez ragadva. Később aztán győz a gravitáció, és lepottyan – csontjai hangosan reccsennek a földre érkezéskor, az oszlophoz láncolt éhező Rózsa Ferenc pedig próbálja kiszopogatni combjaival a hullában maradt utolsó cseppeket – de nincs abban már semmi, csak néhány döglött pók. Így éhezik aztán tovább a betyár egyedül az istállóban – néha ugyan azt motyogja az istálló csendjébe, hogy cinge cinge cungeráj, de máskülönben csak a gyomra korog. Eltelik még egy nap, majd kettő. Végül nem bírja már tovább, nyögve feltornássa a lábát, s megpróbálja a nyakába venni őket. Ropognak az ízületek. Pont úgy fest, mint aki a saját micso-dáját készül bajszos szájába venni. Majd mikor végre sikerül a lábszőr közül kikandikáló combtüskék a nyaki ütőerébe fúródnak.

Szemhéj slambuc, a Lebbencs^{avagy} Cthulhu

A lányt lebbencs-szűznek csúfolták, mert egy idő után már minden le-
gény átlátott a szitán – vagy jelenes esetben a tésztán: Katica – merthogy
így hívták – a falu ringyója volt, mégis, valahányszor a dunna alá bújt egy
fiúval, új szűzhártya feszült szerelemcsatornájában, s fogadkozott is al-
kalmi partnerének, hogy ő az első, ő az egyetlen. Ám egy idő után felet-
több gyanússá vált a dolog, végül pedig kiderült, maga Katica készíti
alkalmi szűzhártyáit – dolgozott a tű ujjai között esténként, ahogy a le-
vesből és a slambucból kilopott zsíros lebbencs-tésztát kifeszítette hü-
velyében. Hogy miért csinálta, csak találgattak az emberek: talán nem
akarta, hogy ribancként a szájára vegye a falu, talán így gyászolta elvesz-
tett szüzességét, de az is lehet, hogy csak az aktusnak az a része hozta
lázba, amikor végleg oda veszik az ártatlanság – egy biztos csak: ahogy
teltek az évek, a fiú-szerszámok egyre több és több tésztát döngöltek Ka-
tica táguló méhébe. Így aztán nem is csodálkozott senki, hogy gömbö-
lyödni kezdett a hasa, végül pedig kifordult belőle a tészta-csecsemő.
Köldökszínórként hosszú, spagetti szál kötötte össze anyjával, amit a
macskával rágattak el – sápadt puha galacsin-feje nyálkás mócsinggá
nyomódott a szülés során, amit az orvosnak kellett úgy-ahogy baba-arccá
formáznia. – Gratulálok, fiú! – adta át undorodva Katicának a gyereket,
akinek egy csőtészta fityegett a lába között.

Szerencsére a gyerek aztán hamar kiszáradt és megkeményedett, így
nem kellett folyton újraformázni: egyedül akkor lágyult el, amikor a
konyhába totyogott és megcsapta a forró gőz, vagy amikor lisztes vízzel
itatta az anyja. Katica egyedül nevelte a tészta-gyerkcőt – egyetlen le-
gény sem ismerte el sajátjának, pedig mikor csókot lehelt kisfiára az anya,
rá-ráismert egy-egy fiú ízére – persze a legvalószínűbb az volt, hogy
közös erővel galacsinozták össze benne a tésztát, azért néha mégis pró-
bálkozott: – Biztos, hogy a tiéd, hiszen még szűz voltam, amikor odaad-

tam magam neked! – De a fiúk csak legyintgettek.

Rohadjanak meg – döntötte el a lány, és távol is maradt tőlük – egy ideig. De ahogy teltek az évek és cseperedett a csiriz-csecsemő, régi énje ismét csak a felszínre sóhajtozta magát. Éjszakánként, amikor már aludt a kicsi, kiszökött otthonról, és bebújt a legények nedves, meleg ágyába. Előtte persze újabb lebbencs-szűzhártyát varrt magának. Amikor pedig nem volt épp levesbevaló otthon, a kislány ágyához térddepelt, és lefeszített a hátáról egy kemény tésztaalapot, hogy aztán a gőz fölött megpuhítsa.

– No ne pityeregj, talán még kistestvéred is lesz. – Simogatta meg a tészta-fiúcska pikkelyes fejét. A gyerek erre elmosolyodott – tetszett neki az ötlet, és izgatottan kezdett morogni. Beszélni nem tudott – a torkában feszülő tészta-szálak csak artikulálatlan, nedves hangokat bírtak csíholni. De a kistesvér gondolata nagyon tetszett neki: hisz' anyját leszámítva nem voltak barátai. Iskolába nem járhatott, ha csak kimerészkedett a házból, az emberek megdobálták, az utcai kölykök pedig átrendezték laska-fejét.

– Jobb, ha ki sem teszed a lábad – tanácsolta az anyja, miközben újra formáztatta kisfiú arccá a szétdúlt tésztafejet. Nem is ment a gyerek aztán sehová. Ellentétben az anyjával, aki nem győzte magába varrni a tésztaleveleket. Ám az egyik ilyen kiruccanása során összeszedhetett valamit: reggel arra ébredt, hogy tüzel a homloka és képtelen kikecmeregni az ágyából. A tésztafiú tehetetlenül toporzékolt beteg anyja mellett – olykor az arcát kezdte simogatni, de a nőtől csorgó forró verítéktől ellágyult csiriz-bőre és cafatokban ott maradt a lázas beteg arcán. A tésztagyerek semmit sem tehetett: se vizes borogatást nem készíthetett, se teát nem főzhetett, hisz el volt tiltva minden nedvességtől. A nő segítségért könyörgött – a gyerek vett hát egy mély levegőt és kilépett a lakásból. Először a szomszédba rohant: de amikor a szemközti bajszos fickó egyszer csak azt látja, hogy a kezeivel salapálva, gurgulázva rohan felé a lebbencs-szörnyszülőtt, reflexből beléállítja a vasvillát, majd berohan a házába. A gyerek egy darabig ücsörög a belé állított villával, majd kihúzza magából és tántorogva megindul a földúton. A kutyák megugatják – hunyorgó öregasszony arcok villanása az ablakban, s a ráncos kezek, amint

elhúzzák a függönyt – hamarosan egy csapat fiú szegődik a nyomába, kővel dobálják, köpködnek felé. A sápadt kölyök nyöszörög és a házuk felé mutogat csőtészta ujjával, de üldözői elgáncsolják és meghentergetik a földön: egyenest egy pocsolyába, amibe újra és újra beletunkolják a fejét – a tüdejéből felszakadó buborékokon apró liszt-szemcsék kerिंगőznek – a fél arca paszta-moslékká torzul. Eszmélet zúzomalomban. Később arra ébred, hogy az út szélén fekszik és egy kutya száraz lebbencstésztát rág a lábáról – fogai között ropognak a kemény lapok. A fiú elindul haza – potyogó tarhonya könnyeit elhordják a verebek.

Otthon a betegség savanyú gőze lengi be a szobát. Anyja félájultan elvesztett szüzességéről hadovál. Gondolatban ismét kislány, akinek szigorú apja minden este ellenőrzi a szűzhártyáját. Egy ideig persze megtévesztette a lebbencstészta. A tésztafiú befekszik mellé az ágyba, és hallgatja a nő egyre lassuló légzését. Anyja izzadtsága és vizelete lassan átáztatja a lepedőt – a halál előárbóca dagad, savanyú szellők szárítják a szobát, mint rákos sejtek, hullnak a tarhonyakönnyek, s messzire hordják őket a repedésekből kimászó csótányok. A percmutatók pizska, az órák porba hullt, vergődő cinegék. A szívdobbanások lyukas falanxa – a mellkasban pörgő fonográf végül csak a csöndet sistergi: a fiú még szorosabban búj a testhez és tovább telnek a napok. Miközben lebbencs-bőre együtt hűl anyjával, és megmaradt fél arcát felismerhetetlen moslékká áztatja a halottból csordogáló áporodott pince szagú folyadékok és a libamájpástétom-szerű bűzös iszap, egy merőben új érzés bontja ki csonthártya-szárnyait. A gyerek számára eddig ismeretlen gyűlölet hideg lépsejtjei lassan rákövülnek a tésztaaszívre, és miközben csöndben bomlik mellette anyja, már csak a bosszúra képes gondolni. Álmában földúton jár, vörös pocsolyákat kerülget, a gödrökben ott fodrozódik a gyűlölt férfiak és nők vére. Madarak az ágakon: csiripelés helyett a falusiak sikolya szakad ki pihés kis torkukból.

Teltek a hetek, majd eltelt egy hónap is: a faluban hatalmas ünnepségre készülnek most az emberek. Mint minden évben, idén is a polgármester lovagol be a főtérre a hatalmas, fekete bogrács hátán, elvégre egy falunap sem telhet el kiadós slambuc nélkül – a korom lassan pereg az

óriás kondér oldaláról, ahogy póklábain megérkezik, a polgármester egy evezőlapát méretű fakanállal veri az oldalát, miközben áldást okád a házakra, amitől virágok szöknek az ablakba. Szaladnak is a falusiak leszüretelni a zenészeket a fákról. Ott lógnak sorban – némelyikük ugyan még kicsit zöld és fiatal, de a legtöbbnek már kinőtt a harcsa-bajsza és a hegedű a vállából: ezeket aztán leszakítják és kiállítják egy színpadra, s máris az éig duzzadt a cigánymuzsika vízhólyagja. Légyrajként érkeznek a pálinkás poharak – fél óra múlva már az asszonyok bajsza is pörög a részegségtől, miközben a fiatalok hátraszöknek és meztelenül egymást fojtogatják a szénaboglyába. Még a kondér is táncba kezd, miközben lefeszegetik a sok-sok cserepet a tetőről és mind beléje hajítják, a kőlapok aztán tészta-pikkelyekké változnak és puhulni kezdenek a zsíros vízben – a jó illattól megszülnek még a szüzek is.

– Ej a kutyafáját, egy pillanatot se bírok tovább várni, olyan jó a bűze! – sikolt fel egy részeg férfi, és beleugrik a rotyogó slambucba, főtt húsa egyből leugrik csontvázáról.

micsoda ünnepség pocsolja – slambucban a falusiak vízhólyagja – hátraszöknek koponyájukba – húsuk aztán lovagolt csak a cigánymuzsika-égbe – nem is vette aztán észre senki a tészta-kígyót, ami lassan tekergett végig a földön, egyenest a gőzölgő bogrács felé. Száraz, lebbencs-pikkelyei surrogtak a fűben, szemeiben a harag pallosai vergődtek. A fiú volt az: a hosszú hónapok során mást se csinált, csak forgolódott anyja halotti ágyában, míg hosszú tészta-rúddá majd hízott metélté nem formálódott. Kígyóként pedig készen állt, hogy mérget az átkozott falusiakba fecskendezze. Felkúszott hát a bogrács forró oldalán, majd platty, a rotyogó slambucba vetette magát. Ott aztán – mint féreg az almában – ficáncolni kezdett: a szalonnás tészta szép lassan mind hozzá tapadt, és egyre erősebbnek érezte magát, ahogy teste felduzzadt az öreglebbencstől.

Az evezőlapát most koccint a kondérral, a polgármester pedig bejelenti: – Vályúhoz anyaszomorítók! – A falusiak rögtön tányért ragadnak. Akinek nem jut, a saját fejtetőjét kapja le, kiborítja tartalmát a földre és azzal áll sorba. Ám mikor a polgármester nekikezdene szedni, a bogrács

rázkódni kezd és egy több méteres, sápadt tészta-polipkar nyúl ki a gőzölgő öhön-kupacból, megragadja a kanalat és mint egy fogpiszkálót, kettétöri. Micsoda rém: tapadókorongjai cuppogó kagylótészták. A szétrepülő faszilánkok berepülnek a polgármester tátott száján, akit máris felkap a szörny-csáp és egy vályog-falhoz lapít. A fickó paradicsomként pukkan szét a vakolaton.

– Belzebub bebújt a slambucba! – sikolt fel egy asszony, mire mindenki vetni kezdi a keresztek a földbe. Ám hasztalan: a méretes démon kikészülődik a forró kondérból és üldözőbe veszi a népet. S arra, ahogy kinéz, szavak sincsenek. A dolgot lehetetlenség leírni – nincs az a földi nyelv, amelynek szavai lennének az elképzelhetetlen, bömbölő örületnek ilyen mélységeire, a kozmikus rendnek és az anyag törvényeinek e gyalázatos tagadására. Egy eleven hegy mozog itt óriás medúzaként, tekergő tésztametélt-csápokkal imbolyogva ide-oda. Körvonalai homályosan emlékeztetnek az emberére. A tészta-gólem legalább öt méteres, a lebbencs-pikkelyes testen húsos fej imbolyog, arca kusza lábasfejű karok zűrzavarából áll. Karját hegyes tészta-karmok ékesítik, azokkal hasítja fel a zavarodott hangyaként rohangáló falusiak gyomrát. A gyümölcsként kiforduló belsőségek egyből hozzáfőnek gőzölgő markához.

– Képtelen vagyok ellenállni, olyan jó a bűze! – Egy férfi máris a végzetébe sétál, és többeket megigéz a húsos slambuc bukéja. De előkerülnek a vasvillák is: a lebbencs-démon kutyaként rázza magát, és kirepülnek a testébe állított villák, vele együtt kövér cseppekben kerül szét a forró zsír, amely leégeti az arcokat a koponyákról.

– Láttam a rossz torkot, láttam a rossz torkot! – Köpködi a szavakat egy megfőtt fejű kislány, a nedves gőztől összeaszalódott már a pofija (hirtelen megöregedett tészta-polipkar évben). – Láttam a poklot abban a torokban – lassan kelt és duzzadt, mint egy vekni – ott nyújtották a bűnös lelkeket – a szenvedés hullámtörése – az inak nyúltak és elpattantak mint a nyers tészta – cértametéltként kavarognak valami zavaros lében a sikoltozó hangszálak s azt zabálták a lebbencs-szárnyú angyalok. Láttam a poklot! Soha többé nem hunyom le a szemem!

Azzal a főtt fejű lány a szemhéjához nyúl és egy egyszerű mozdulattal

letépi a szeméről. A gigantikus lebbencs-szörny felugrik a templom-toronyra, és eltakarja a napot. Árnyékában a falusiak azt kántálják: – Láttuk a poklot, soha többé nem jön már a szemünkre álom! – Sorban tépik le szemhéjukat és egy bográcsba dobják. A bőrdarabkák egymáshoz tapadnak s lassan főnek a kondérban – később tányérokba szedik a szemhéj-slambuct és tágra nyílt véres szemekkel zabálnak. Könnycsatornájukból mint habarcs csorog a földre a szétfőtt tészta – pillantásuk szakadt, zsíros vitorla.

A bőrbiopszia-juhász

És a sokat szenvedett, egymástól eltiltott fiatal szerelmes pár végül felereste a határban a rettegett bőrbiopszia juhászt. Persze mint minden rendes falusi, aki nem csirkeüzében tartotta az eszét, ők is féltek a hámsejt-pásztortól, akinek fekete mágia pattogott olajtól csillogó pórusaiban, ám jól tudták, hogy rajtuk már csak a varázslat segíthet: a lány vagyonos szülei megtiltották, hogy a nincstelen kubikos fiú átlépje a küszöböt.

Azt beszélik, hogy a bőrbiopszia juhászt nem is anya szülte, csupán az agyagos hortobágyi föld repedései izzadták ki sok-sok éve, s azóta széles harcsabajszát pödörve hozza a rontást a környékbéli kosztanyákra: elég egyszer végighúznia kérges ujját a szőrszálakon és a faluban máris elrákosodik egy anyajegy vagy góc keletkezik a tüskéssejteken. A rontást pedig csak úgy lehet elkerülni, ha áldoznak a vén hámsejtfalónak, a befelé nőtt szőrszálak rémíztető urának: így aztán minden teli hold előtt kiharcolnak egy szépséges lányt a határba, ahol a bőrbiopszia juhász rozsdás pogácsaszagatójával kiszakít egy tükörtojásnyi bőrdarabkát a fruska hátából. A megkaparintott hámshövet aztán napokig duzzasztja – a pórusaiból szivárgó olajjal keneti, agyagos öklével ütögeti, s éjszaka azon nyugtatja borzalmas fejét. Így megy ez, míg aztán a bőrcafát szarvasmarha méretűvé nem dagad, s akkor csatlakozhat a juhász átkozott szövet-nyájához. Ott legelnek most is: megannyi sápadt, felpuffadt bőrcsomó, kullancsként húzó bőrtokok – mint tekergő hernyók, kúsznak szőrszálaikon, a juhásznak pedig már azon jár az esze, melyiket fogja ma délután megfejni, hogy csillapítsa szomját.

A juhász arca akár egy reszkető pocsolja, némán ül és mered maga elé, mikor meglepi a két fiatal. Kezében el-vissza jár a pogácsaszagató, mintha csak hipnotizálni akarná a jövevényeket. Olajos aurája méregként csorog a szomjas földbe.

A kubikos fiú végül előadja látogatásuk célját – miközben a lány a háta mögött ropogatja csontjait, és egy távoli gémkutat búvól, hogy ne kelljen tekintetét a rontó szellemre vetnie. A pórus-pásztor sokaig emészti az

elhangzott szavakat, majd feláll, egy távoli falunak szegezi éjfekete szemét, s ahogy megpödrí a bajszát, valahol burjánzásnak indul egy daganat. Majd az ifjú párra néz és azt kérdezi: – No de én mit kapok cserébe, ha segítetek nektek?

A két fiatal erre zavarba jön. Mit is adhatnának? És ugyan mire vágyhat ez a rém? Végül a bőrbíopszia juhász adja meg a választ saját kérdésére: – Elintézem, hogy együtt lehessetek, cserébe adjátok nekem első szülött gyermeketek árnyékának a bőrét!

A szerelmes pár erre összenéz és megrántja a vállát: ugyan mit számít nekik a gyermekük árnyéka, hát még annak a bőre? Belemennek hát az üzletbe, a bőrbíopszia juhász pedig máris munkához lát:

– Az emberről nem lehet leválasztani a saját árnyékát – magyarázza.
– Az árnyékává teszek tehát, és így mindig együtt lehetsz kedvesemmel – intézi szavait a fiúhoz. – Azzal magához vesz egy vödört és felkeresik nyájának legsötétebb tagját: egy kövérre hízott foltos bőrdaganathoz lépnek, amely békésen görög egyik oldaláról a másikkra a perzselő nap alatt. Golyó testén megannyi fekete folt: anyajegyek sehová sem vezető térképe – a szalamandrán nincs annyi pötty, mint ahány szőrös kis pigment-sziget duzzad ezen a daganaton.

– Most pedig szépen megfejjük Sárát – duruzsol a bőrbíopszia juhász.
– A teje majd téged is elfeketít! – Azzal repedezett körmével vakarni kezd a bőrgömböc egyik kiálló anyajegyét. A tömlőlény fájdalmasan nyüsszög körme alatt – majd az anyajegy felfakad, és fekete pigmentsejtektől sűrű olajos vér kezd csordogálni, amit a jó pásztor egyből felfog vödrével. Így telnek aztán az órák: a bőrbíopszia juhász szép sorban elvakarja az összes anyajegyét. Amikor pedig összegyűlik egy jó adag melanóma-olaj, kis bögrébe méri és odanyújtja a fiúnak. Az egy darabig hezitál, de végül felhajtja a fém ízű lötytyöt. És láss csodát: máris sötétedni kezd. Bőre akár egy hegedűs cigányé, ám a juhász újabb poharat dug az orra alá: a fiú ezt is kiissza. A bőre pedig tovább sötétül. Immár úgy fest, mint egy szerecsen harcos, de a juhász még mindig nem elégedett.

– Fekete leszel, mint dobókockán a pötty, mint az éj nyújtózó rostja – mondja, feje ott lebeg a repedezett pusztá felett, pupillája egyetlen vérző

anyajegy. Most hízott kubikos daganaton duzzasztja tagját s szőrszálaikon sehová mennek. Méregként a szerelem – a lány valódi árnyéka féltékenyen nézi, ahogy a fiú már nála is feketébb, sértettségében fekete hangyákra hull szét és bemászik a föld repedéseibe, hogy magáévá tegye a hortobágyot örökre.

– Íme hát a szeretőd! – Csattognak a bőrbíopszia juhász pórusai és a magasba tartja a legényt, hogy bemutassa az éjnek, ami rögtön szerelembe esik vele. De az indigó bőr alatt a fiú még mindig vörös szíve csak a lányért dobog: nem is tétlenkednek hát, következik a ceremónia záró taktusa, és egy jó erős damillal a sápadt lány bokájához varrja az ében fickó talpát. Vér csöppen a szomjas földre, ahogy a tű a bőr alá szalad – telisziszegik az éj barlangját a szerelem fájdalmaitól a fiatalok: de aztán befejeződik a művelet, a juhásznak pedig büszkeség-könnyek csillognak a szemében, s rögtön el is alszik mindenki. Csak reggel ébred a társaság, a lány sikolyára: – Te jó ég! Haza kell mennem! Megnyúznak otthon, ha megtudják, hogy nem töltöttem otthon az éjszakát!

És már rohanna is, de valami visszahúzza. A szerelme az, ott fekszik a földön, mint egy elfelejtett olajtócsa, fekete, mint a götte nyálkás bőre, és lába az övéhez van kapcsolva.

– Na gyerünk, gyerünk, mától te húzod a súlyát, jobb ha hozzászoksz mihamarább! – biztatja a pigment-pásztor, a lány pedig nekifeszül, és lassan törni kezd előre, ráncigálva maga után reggeli merevedéses árnyékát. A fiú próbál segíteni, megemeli a testét, kézen jár, de csak ront a dolgon: végül hagyja, hogy a lány vonszolja csak, és sziszeg, miközben a száraz talaj sebeket súrol a hátába. Ahogy közelednek a falu felé, a juhász szavai hullnak ki minden átrepülő madár tollából: – Előbb-utóbb megszokjátok ezt, sőt, természetes lesz. Lány, a te lábad megerősödik, fiú, a hátad megkeményszik, s nem lesz több seb! És ha lesz is, mit számít ez, ha együtt lehettek? A szerelem sebekkel táplálkozik!

A pár most rádöbben csak rá, hogy a juhásznak igaza van: mától elválaszthatatlanok. Örömükben rögtön egymásnak esnek: a lány hátra dől, s a szerelem harangöntője csillogni kezd a szemében, ahogy meglovagolja az árnyékát. A fiú fekete pigmentsejtektől kásás spermát spriccel

belé, s ellágyul az indigópapír szélének csücske. Dobószámok. Mint két hatos – elveszni a végesben.

Otthon aztán nem vették észre a csalafintaságot: annyit láttak csak, hogy nehezebben jár a lányuk a lakásban, és többször zárkózik be a szobába, de belül tapsikolt a család, mert nem szökött már ki otthonról, hogy találkozzon többé azzal az átkozott kubikos ficsúrral. Dagadtak a lány lábikrái, hamarosan egyre könnyebbnek érezte vonzolt párját, s próbált úgy sertepertélni a konyhában, hogy figyelmetlen családtagjai ne hogy megtapossák az árnyékát. Evés közben aztán az asztal alá csempészett pár falatott, így etette szerelmét, persze csak keveset, hisz minél többet fogyott a legény, annál könnyebb volt őneki a mozgás. Éjszaka aztán egymásra hajoltak: az árnyéka pedig mélyen belé hatolt, s kimeszelve belülről az elhagyott padlások könnyével.

Hanem aztán addig-addig meszelgettek, hogy végül gyerekké csomódott a lányban a sok-sok belé fecskendezett sperma. Nem is tudta, hogy rejtse dagadó hasát a családjá elől, hisz sehogy sem értenék meg, hogyan eshetett teherbe a saját árnyékától. A dolgot persze sokáig tagadni nem lehetett: amikor végül kiderült, volt nagy sírás-rívás meg átkozódás, és ki is faggatták rendesen, ugyan ki az apa. Ám a lány nem felelt semmit hónapokon át, kerekedett csak inkább szépen-csöndben, míg nem aztán már nem tudott tovább gömbölyödni.

A szülés rendben folyt: leszámítva, hogy az izgatottan sertepertelő baba többször is megtaposta a lány árnyékát, és még a forró vizet is rá-csepegtette, ám a fiú minden fájdalmát feledtette a szobát betöltő újszülött sírás. A gyermek egészséges volt, és még a lány durcás szülei is majd elpityeregtek magukat örömben. El is határozták hát, hogy nem firtatják tovább az apa kilétét, megadnak mindent ezentúl a lányuknak és gyermekének.

Éjszakánként aztán a lány árnyéka szorosan ölelte magához a csecsemőt. Szép családként éltek ezentúl: míg nem aztán a bőربيopszia juhász nem jelentkezett a jussáért.

Éjjel történt: a szobában lebegő sötét olajos pórusain küzdötte fel magát, mint giliszta, amelyik előmászik a földből: befőttes tető arca hi-

degen gurult el-vissza a recsegő padlón és vérszopóként bajszeit a lány homlokához szorította, hogy koponyájába okádj szavait: – Hozzátok el a gyermeket hozzám! Hiszen nekem ígértétek az árnyékának a bőrét! Hozzátok el hozzám a gyermeket!

A rémálmok kitépett szárnya, a félelem szagos vajrétege. A lány aztán hajnalban elmeséli álmát az árnyékának.

– Menjünk hát – mondja. – Ugyan miért tagadnánk meg ezt az apróságot tőle? Utána élhetünk aztán szabadon.

Nekivágtak hát a pusztának, s hamarosan elérték a bőrbíopszia juhász táborát, ahol a félelmetes varázsló épp egy megsebzett melanómából szopogatta az ördögök anyatejét. Pupillája, mint a folyó felkavart iszapja – mint az iszapba rejtőző nyálkás halak sárral kibélelt üregei – tekintetétől izzadni kezdenek a betegágyak. S már feni is a kését szempilláin: – Tartásatok hát ide a gyermeket! – a lány pedig úgy tesz, ahogy parancsolja, s nagyot dobban a szíve, amikor meglátja a juhász ujjai közt táncoló pengét szeme fénye felé közeledni. De aztán a juhász letérdel az agyagos földre és hegyes kését a kapálózó gyermek árnyékába mélyeszti. Felparázsluk a sírás, de nem a gyermek bömből, hanem az árnyéka, ahogy a hideg fém lassan lehámozza róla a fekete bőrt. Vér csöppen a földre, a pár pedig alig hisz a szemének: az árnyék a lehámozott fekete réteg alatt vörös, mintha csak húsa lenne. Az ordítástól izgatottan remegnek a határban őgyelgő bőrtömlők szőrtüszőit.

– Ez lesz mától az új palástom! – Emeli az ég felé a lenyúzott árnyék-bőrt a juhász, majd megköti nyaka körül. A pár rá sem bír nézni a földön kapálózó megnyúzott céklaszín árnyék-csecsemőre: – Menjünk, menjünk innen! – sikolt a lány, és rohanni kezd, kezében a gyermekével, húzva maga után árnyék-párját, de bárhogy is szalad, látja, hogy a vörös csecsemő suhan utánuk a földön, hisz senki sem hagyhatja el árnyékát – gyermekének eztán egy megnyúzott emberrel a nyomában kell leélnie életét. Ahová csak lép, ott bömből majd mögötte, jajongva, ahogy leháncsolt húsához ér a föld pora és a táj kavicsai felsebzik száradó inait. Elkíséri aztán még a koporsóba is, ahol végre nem lesz többé fény és nem lesz több árnyék sem, de addig is nem lesz pillanat, hogy ne emlékez-

tesse: szülei alkuat kötötték az ördöggel.

Így jár tehát aki sötétre szopja a napkorongnyúlványt, így jár, aki megvacsoráztatja a zsolozsmák potrohát. Hatalmas, hízott bőrtömlő érkezik, az oldalára vérrel felírták, hogy TANULSÁG. Fiatal lányok szopják megduzzadt pórusait, mint fiatal borjak, nyelik a tanulság-tejet, miközben árnyékuk pénisze meredezni kezd és fekete előváladék csöppen a hirtelen öreg tájra. Az olajtól elhagyott lány – távoli ég! az elhalt könnyek hámsejtfalója – árnyékpéniszek húsfogatokban – mind csupa-csupa hatos dobókockát élvez – majd feldagadnak a lányok és elvonulnak a távoli sóbányákba, hogy életet adjanak megnyúzott csecsemőiknek. Ott kúsznak már négykézláb a bőrtelen gyermekek, hatalmas, rákos melanómát húznak maguk után köldökzsínójaikkal, aminek tetején a bőrbíopszia juhász pöffeszkedik – olykor megpödrí a bajsztát, amitől elpusztul a faluban egy-egy árnyék. A halott árnyékot szépen elföldelik aztán, a gazdájának pedig élete végéig ott kell toporognia ezentúl a sír mellett, hisz árnyék nélkül egy tapottat sem léphet – aki pedig egy döglött árnyékot cipel, azt a szag miatt hamar kitiltják minden épkézláb pöce-ólból. Hátul óriás gömböcként pörög a TANULSÁG – lányok lovalgolják – izzadt göb-pórusai mint aprócska kacs-péniszek, betöltik tanulság-tejtől síkos üregeiket.

– Ez lesz mától az új palástom! – Vigyorog a juhász, ahogy átrepül az égen, dobókocka szemeit forgatva és megköti vastag nyaka körül az éjszakát.

Fecskenyál Hajnalka és a sokat molesztált szappanzombik

A falu lelkésze úgy döntött, pucér kisfiúkból fogja felépíteni a templomot. A falusiak gyanakodva figyelték, ahogy a felbérelt kőművesekkel összefogdosta a környékbeli koldusfiúkat és beindultak a munkálatok. A pap kötötte az ebet a karóhoz, hogy Istenhez csak a gyermeki ártatlanság érhet fel. Így aztán egymás vállára állították a sok piheszörös fiúcskát, és a lábfejekbe vert szegek a vállakba szaladtak – az atya majd' megrészegült a csinos kis stigmáktól.

Azt, hogy mi folyt aztán Isten házában, nem tudta senki: terjengett a szóbeszéd, hogy a lelkész egész nap a templom falát simogatja, de látni nem látta senki, kívülről figyelték csak a fiú-falat, mert lassan elmaradtak a hétvégi misék – bámulták hát a sok-sok fehérén világító pucér fiúsegget, és a belőle vakolatként potyogó megemésztett ostyát. A papot is csak ritkán lehetett megpillantani: egyedül mikor a kimaradt építőanyagból felhúzott budira kóválygott az udvaron – oda aztán órákra bezárkózott, bele sem mert gondolni senki, mennyit moco-roghat az árnyékszék-fiúcskákon trónolva.

Ez így ment egy jó darabig – de aztán beköszöntöttek a nagy viharok, hideg szél libabőrözte a templomfalat és a jég kopogott egy bő héten át a kisfiúk hátán. Az égszakadás persze tönkre tette a közeli szappan ültetvényeket is. A fákon termő szappantéglák habként csorogtak a földbe, a gazdák könnyei pont úgy potyogtak, mint az eső, amikor meglátták a kárt.

– Ez a pap miatt van! – motyogta a polgármester, aki a piszkos cigány-lányok leheletében lakott. A falusiak pont emiatt ritkán keresték fel, de vészhelyzetben kénytelenek voltak szembenézni a mosdatlan lányok romlott hús szagú leheletével. – Az Isten nem tűr efféle paráznaságot! Vasárnapi misét sem tart már az az ördög, arra hivatkozva, hogy a falusiak romlottsága beszennyezné a templom gyermeki ártatlanságát! Én

mondom, tegyétek a földdel egyenlővé a bűntanyát és újra szép szappan fog nőni a fákon!

Meg is indult aztán a csürhe, felbőszülve a cigánylányok bőfögésétől, és szépen meglocsolták benzinnel, majd egyszerűen rágyújtották a templomot a papra: a völgy aznap több száz fiú ordításától reszketett – az őrzőgő lángok feketére csókolták mind a gyerekbőrt; a sercegő zsír hangja – mintha csak az angyalkák bontogatnák az ajándékaikat, megannyi tiszta lélek lapul a fiatal csomagolás alatt. A tűz lassan, kényelmesen nyújtózkodott, a legfelül álló gyerekek próbálták kirángatni magukat a falból – a beléjük vert szegek nagy cuppanással szakadtak ki némi hússal és az erek vért köpködő gilisztáival a lábakból és a tenyerekből – de egyből le is szédültek a magasságból és meteoritként csapódtak a földbe. A törött nyakak crescendói berúgták a dobhártyákat. Szenesedő gyufaszálként hajoltak végül a papra az égő gyermekek, megakadályozva, hogy kitörjön a templomból, és mielőtt még a pokol belevájta volna méregfogait a lelkeszbe, az a maradék lélekjelenlétét összeszedve elátkozta a falut.

Sok hét kellett aztán, hogy az égett hús bűze kiszellőzzön a völgyből – s a fekete kupacot is nehezen hordta szét a szél, hiszen – mintha tényleg csak a pap miatt haragudtak volna az égiek – kellemes, tavaszi idő köszöntött a falura. Hamarosan a szappan-gubók is növekedni kezdtek, az asszonyok már álmukban is a vesszőkosarakat ölelték, készen állva a nagy pillanatra, amikor leszüretelhetik a viaszos téglákat. Férjeik apró szappanforgácsokat szórtak az orrukba, hogy szokják az illatot, a gyermekek pedig a pizsamáikkal fojtogatták magukat izgalmukban.

Azt beszélik, Fecskenyál Hajnalkát háromszor is a fejére ejtette édesanyja gyerekkorában: egyszer egy kőre, egyszer egy dagasztó dézsára, egyszer pedig – és ezt máig nem tudja senki, hogyan sikerült véghezvinnie – egy udvar fölött átrepülő golya kemény csőrére. A három ütéstől Fecskenyál Hajnalka annak rendje és módja szerint meg is buggyant, így hát nyugodt szívvel adományozták neki a falu bolondja címet, a lány pedig teljesített is mindent, amit a munkája megkövetelt: számolni tanította a szénaboglyát, sakkbábukat rejtett a túrós táskába és egész nap

azzal a péklapátban lakó tündérrel beszélgetett, aki megbarnítja a kemencében a kenyeret. Fecskenyál Hajnalkának hívták, mert a fecskék sárból és nyálból összetapasztott fészkeket hordta ruhaként, szállidosó szőke hajába pedig kukoricacsutka babákat aggatott – azt mondta, ezek a falusi fiúk vudubabái, valahányszor a hajába simított tehát, ujjai nyomán jólesően kezdtek borzongani a helyi kamaszok.

Fecskenyál Hajnalkát azonban egyre ritkábban lehetett látni az istálló körül, ahol ezelőtt egy kis üvegcsével és a nap erejével ehetetlen kalácsot olvasztott az elhagyott lópatkókból. Ehelyett folyton a szappankert körül legyeskedett, és szörnyű jóslatokkal tért vissza a falusiakhoz.

– Vérszomjas gyermekek nőnek a kertjeitekben! – motyogta, de az emberek egy szavát sem hitték. – Halott kisfiúk szellemi költöztek a szappanokba, és ha megnőnek, leigázzák a falut! – De ennyi erővel a péklapátban élő tündérnek is beszélhetett volna. A falusiak melle csak úgy dagadt, amikor látták, miféle bő terméssel kecsegtet a kert: egyik-másik fejlődő szappan már akkora volt, mint egy csecsemő feje. Úgy gondolták, most hogy elfüstölték a papot, a Jóisten triplán megjutalmazza őket. Lebontották hát a fészereket, s a deszkákból nagyobb kosarakat készítettek, ám hamar rá kellett döbbsenniük, hogy még ez is kevés lesz: a szappanok csak híztak és híztak, tíz évek kisfiú formára cseperedtek, még az alakjuk is kezdett emberi lenni, végtagocskák nyúltak, karok és lábak fejlődtek a fákról csüngő súlyos szappan-gubókon. Szép lassan kezdték tehát elhinni Fecskenyál Hajnalka szavait, amikor pedig megharapott az egyik termés egy türelmetlen asszonyt, aki hajnalban kiszökött, hogy leszüretelje az első szappant és Mihály arkangyal seggéig verje a habot, már bizonyossággá vált a dolog: ezek itt bizony a tűzvészben elpusztult fiúk kísértetei, akik alig várják, hogy leakasszák magukat az ágról és lúgos mérgüket a falura okádják.

– Ki kell vágni a fákat! – javasolta valaki, de ekkor már senki sem mert a kert közelébe menni.

– Talán szerezni kéne egy újabb pedofil papot, attól bepipulna a Jóisten és megint elverné a veteményest! – mondta valaki más, de hát a pedofil pap is olyan, mint a táltos: nem terem minden bokorban, ha van,

meg kell becsülni. De hát ők elvesztegették az övéket. Rászabadultak tehát a poros utcákra, és mindenki a maga belátása szerint próbálta felkelteni a Mindenható haragját. Ott jön már egy vén boszorka, seprű helyett Krisztus szobron lovagol, és folyik seggéből a megváltóra a szennylé. Feldugják a kecskének a karácsonykor jászolban kiállított porcelán Jézuskát, hogy az hordja ki; mások hatalmas csúzlit faragnak a diófából és lövik csak a tehénszart az égbe, de hiába, Isten csak nem akar megharagudni rájuk, szórja tovább az áldást, a napfényt és a madárcsicsergést.

Nem marad tehát más megoldás: ismét beledugják a falusiak az arcukat a mosdatlan lányok dögszagú leheletébe és kifaggatják a polgármestert, aki egy ideig hümmög, majd azt tanácsolja:

– Nos, ha nincs több fiú, akiből templomot lehetne építeni, hogy aztán felgyűjtsuk, építsetek kerítést a lányokból, az csak megvéd minket!

Egy ideig gargalizálnak koponyájukban az ötlettel, majd felbőszülnek és egybe gyűjtik a lányokat. Szorosan egymás mellé sorakoztatják őket, és karókat vernek a lábukba, ami a földhöz szegezi a sok sikoltozó, vérző fruskát. Ha ez nem állítja meg a legényeket, akkor semmi. Hazatérnek tehát és bebújnak az ágyba, ahol elsuttogják az esti imát, amiben engesztelni próbálják az urat korábbi cselekedeteik miatt. Az álom fémgyűrűi. Belemélyed az éj a homlokok ráncaiba. Odakinn jajong a lány kerítés, macskák nyalogatják a vért a puha lábakról, a kecske pedig megszüli a porcelán Jézuskát, aminek időközben szarvai nőttek.

Másnap reggel aztán Fecskenyál Hajnalka csörömpölésére ébred mindenki: rohan végig a poros kis utcán és kanalakkal veri a tamtamot. Azt dalolja: megértek vére a lúgos fiúcskák és elindultak satuba fogni a lábukat. És valóban: mint fehér férgek, ott kúsznak már a faluhatárban, négykézláb másznak, a szájukból csorog a habos lé. Micsoda kísértetek! Hörögnek, vergődnek – kavicsokat gyűjtenek és felsorakoztatják őket puha szappanínyukben, ezek lesznek tehát a fogak, amivel átrágják a falusiak torkát.

No de majd a lány-kerítés felfogja őket – veregetik egymás vállát. De a lánybarikád nem tart soká: már ahogy megpillantják a feljük kúszó

fehér halottakat, reszketni kezd vértelen lábuk, amikor pedig féregként nekiállnak rágni lábikraikat kavics-fogaikkal a szörnyszülöttek, többen elájulnak s ahogy kiterülnek ott a földön, máris foghíjas lesz a fal. Szappanlé és vér fröcsög az égig – a fiú-lúg szép lassan feloldja a húst a lányokról.

– Gyorsan, hozzátok a vödörket! – kiált egy falusi, és máris merni kezdik a kutat. Locsolják a feléjük kúszó hófehér rémeket, hátha feloldódnak, de azok csak habzanak a dühtől. A szappanfiúk pénisze megmerevedik, ahogy a kavicsok felszakítják a falusiak ütőerét. Két tizenkét éves forma szappan-szellem már egy öregasszony arcát fosztja: a szemgolyóba csorgó szappanlétől ordít a nő, majd a két vizes golyó kipukkan a kavicsok fogatában. Két ijedt cigány fruska rohan most a szappan elől, leheletükben ott sikoltozik a polgármester. Egy bajszos férfi ásóval aprítja a szappanfiúkat, mások lapáttal verik a viaszként málló gyerekeket, de azok túl sokan vannak – és hiába állítják beléjük a kapát, másznak csak tovább – farkukból szappanlé spriccel a falusiak szemébe, szép lassan mindenki megvakul – életre rágják szappanínyüket – lúgrémek égbe – vértelen álom formára sikálják a felhőt s foghíjas már az Isten-kerítés – kívülről hús mindenki belülről porcelán hideg – elegett hízott már szobron ez a csürhe – Hajnalka Szappanlé a völgyből, zsol-tárral aprított hús – könnyei a szakadt felhők pihezőre. Egy tinédzser fiúról most sikálják le a bőrt és a húst a lúgzombik – Fecskenyál Hajnalka hüppögve figyel, ahogy sikoltozni kezd a hajában hordott vudubaba. Ám ekkor a falu bolondjának csodás ötlete támad. Odaszalad egy kapával szétvágott, habzó szappankupachoz, és belemarkol a folyós viaszba. Apró fiúcska figurákat gyúr az anyagból, majd kirázza tincsei közül a kukoricacsutkákat és felöltözteti haját az apró szappan-figurákkal. Azok Hajnalka varázslatos tincsei között szinte életre kelnek.

– No most aztán megvagytok! – rikkant a lány, majd átveti magát a kút szélén, és beleugrik a feneketlen lyukba. Hatalmas placcsanással érkezik a vízbe, ahol lassan megtelnek vízzel a ruhaként hordott fecskéfészkek, elnehezülnek, s a lány elsüllyed, mint egy kődarab. A víz alá kerülő szappan pedig szép lassan feloldódik a vízben: ezzel együtt a va-

lódi szappan-figurák is mállani kezdenek a falusiak nagy gyönyörűségére. A pezsgő habot beissza végül a föld.

Így történt, hogy a bolond Fecskenyál Hajnalka mentette meg a falut a szappanzombi hadtól – a zsoltár azóta is szörmét növeszt, és ettől szagos a kátránypapír. A péklapátban élő tündér sokáig gyászolta aztán Hajnalkát: híressé is vált a falu, ahol hiába tették kemencébe a kenyeret az asszonyok, azok egyszerűen nem sülték meg. A fecskék sem építettek több fészket, inkább az emberek sebeibe tojták a tojásokat.

És hogy mi történt még? A falusiak úgy döntöttek, elűzik végleg a polgármestert, aki mindig csak nagy ostobaságokat tudott javasolni a falusiaknak. Kimosták tehát szappannal a cigány lányok száját, és a szájszaggal együtt szép lassan a polgármester is elpárolgott örökre.

Nem sokkal ezután döntöttek el, hogy építenek egy új, szépséges templomot: a következő szappan-szüretkor leaggatott fehér téglákból így épült meg a szappantemplom. Fecskenyál Hajnalkáról nevezték el, és noha esőben habzott és kopott, ami miatt folyton újra kellett építeni a falait, mégis megérte: valahányszor betoppantak Isten házába, hozzádörgölöztek a hófehér falakhoz – így vedlik azóta is bűnüket. Sülnek a zsoltár-kemencében míg az oltárnál álló kukoricacsutkából tákolt Fecskenyál Hajnalka szobor mosolyog rájuk, kezében tartva a kecskeszarvat viselő porcelán Krisztust.

Falbamászók, vakolatmagzatok

Aznap reggel híre jött, hogy idegen katonák érkeznek a faluba, háborúba cipelni a fiatal legényeket. Meg is ijedtek rögtön az asszonyok, mi lesz, ha elkerül otthonról a sok izmos siheder – ki fogja kapálni a kertet, ki fogja ütlegetni a lovat, – összedugták hát a fejüket a falu bölcsei, és rögtön ki is találták: mésszel fehérre festik az ifjakat, aztán szorosan a ház falához állítják őket.

Amott gyülekeznek már a legények: levetett ruháikból kupacokat emelnek, abban henteregnak most a pulyák. Lányok érkeznek, vödrökből fehérre mosni a testüket, majd a hideg falnak döntik őket, akár a szobor-krisztusokat, aztán várnak, mikor érkeznek a katonák. Várnak és várnak – eltelik egy nap, eltelik kettő, mégsem jön senki. Az álca meg ugyancsak jól sikerült, meg sem lehet már találni a falhoz állított fiúkat – hiába tapogatják a házak oldalát, hiába kiáltozzák a nevüket egyre, meglegelni őket lehetetlenség.

– Hogy a fejtőkalapács baszná meg ezeket, ez már nem tréfa! – állapítja meg egy reszkető öregasszony – a fogai helyén megannyi fekete sakkbábu. – Alighanem rájöttek, milyen kényelmes a falnak dölve élni, és nem látjuk többé őket!

Erre persze felkéredzkedik a gyomorsav – zokogni kezdenek a lányok – könnyeiket a vakolatra hullajtják, hátha kimossa szeretőiket a falból – egy anya kapát dobál a házsarkához, s azt kiabálja: – Miska, húzzál a földekre, de gyorsan! – de ennyi erővel a zsírkrétából is moshatná a színeket. Egy paripa, amit már két napja nem vert meg senki, elkeseredetten veri a fejét a téglákba. A lányok gyorsan lemérik a köd súlyát és azt mondják: – Fessetek be minket is fehérre! Aztán szépen visszahozzuk azokat a vakolatszökevényeket!

– No jó – motyogja a sakktábla szájú öregasszony, majd a lányokra villantja ében-vitéz fogait: – De ha nem sikerül, mondjátok meg nekik, hogy már úton vannak a szurokparipák, és a kénköves faszuk, na az áll majd beljűk tövig!

Fehérre mázolják tehát a lányokat, és alaposan a falba dagasztják őket. Azok pedig úgy merülnek el a ház vakolatában, mint a tejbe hullt pihe-toll. A megmaradt öreg falusiak hiába tapogatják májfoltos kezeikkel a falat, sehol sem lelik domborulataikat. Ekkor aztán a falu nyakába szakad az éjszaka, és elindul mindenki összekenni a friss lepedőt álmaival. A hold is az égre szövi kocsonyás hálóját, és a csillagok tériszonya a koponyákba költözik. Ám a háziak csak forgolódnak a paplan alatt, sehogy sem jön az álom – egyfolytában úgy érzik, figyelik őket – olykor szemeket látnak pislogni a falban, máskor egy-egy szájgörbület dereng fel a sarokban. Éjfélkor aztán rákezdik a házak: a szerelem kottalapjai az édig szállnak, nyögések és lihegések hangjától zeng a falu.

– Baszik a fal! – Rikkant egy fickó, bajsza úgy pörög az orra alatt akár a propeller. Kiszaladnak hát az udvarra az emberek, és átkokat szórnak saját házaikra – de azok csak tovább nyögdécselnek az éjben – olykor kiemelkedik egy-egy láb vagy fenék a falból, mintha egy méretes hal törne a vízfelszínre, de rögtön vissza is süllyednek a formák a vakolatkísértetek tengerébe. A házak fehér sperma-izzadtsága kövér cseppekben rohan végig a falon.

– El akarnak üldözni minket! – veri magát egy poroló-fejű vénasszony.
– Hát megkergültek ezek a fiatalok?

Nem is ment vissza a szobájába aznap éjjel senki se – ott aludt a csürhe a főtéren, egymás hegyén-hátán, ősz hajukkal melegítve egymást, sőt, magukra terítették a kisgyerekeket is. De ette ám őket így is a világ kriptahidege. Álmukban a sok-sok ház egyetlen áttörhetetlen fallá változott, és így szólt hozzájuk: – Falusiak! Mától nem tartjuk többé a szobában a meleget, és nem görnyedünk tetőitek alatt! Nem vagytok többé szívesen látott vendégek házaitekban, mert mi magunk vagyunk a házak és mi magunk vagyunk a falu! Isten kőkemény koponyacsontja!

– Belzebub búzós tojáshéja, az vagytok ti! – Állnak meg reggel a falusiak a házfal előtt, és köpködnek ám megállás nélkül, mintha a nyáluk lemosná a meszet a fiatal testekről. – Mi ütött ezekbe? Hát mi mostunk rájuk, mi öltöztettük őket!

– Majd csak előbújnak, ha korogni kezd a hasuk! – toldja meg egy da-

gadt fickó, de aztán felfedezik a nemrég meszelt ólban a bezabált disznót. A vérfoltos falra néznek, az pedig jóllakottan böfög vissza rájuk.

– Hú én hozom a kaszát! – Rikkant valaki, de leintik – vaktában ugyan hiába csapkodná a vakolatot.

– Kutya kell ide! Az majd kiszimatolja őket! – Javasolja valaki, s össze is fogják a határban tekergő korcsokat.

– Ki kell őket képezni! – Zengik kórusban, egymáshoz bújva az öreg-asszony szájában a fekete sakklovak, erre persze előmerészkedik a rég ütlegett paripa a házak mögül, a szokatlan, fájdalom mentes élet bizonytalanságától reszketve, és vágyakozóan néz az acsargó kutyákra, talán elképzei, ahogy húsába szaladnak porcelán-agyaraik. De a falusiak máris csibészeket gyártanak a fenevadaknak: téglákból ifjakat építenek, befestik őket fehérre – kolbászokat aggatnak rájuk. A veszett ebek pedig nekilendülnek, és a nyakuknak ugranak. Recsegnek a csontok, ahogy kitörnek fogaik – véres szájjal fetrengenek egy darabig a földön, majd a ház árnyékába vonulnak kipihenni a vereséget.

– A kurva henyélő anyjukat! – sóhajtanak a falusi öregek, majd elcsodálkoznak, amikor fehér kezek nyúlnak ki a falból, és behúzzák a fogatlan kutyákat: vinnyogás – vér – az örület vitorlája vaskosan telifingva – hajtogatott papírkezek – a falu albínó árnyékai – örlőfogak egy kirakatsban.

– Azanyátokúristenit! – Szakad ki valakinek a kezéből mérgében a kapa, és beleáll a falba. Abból pedig vér csordul – s mint szekrényből a csontváz, a földre hull egy fehérre festett lány. A csend fásliját végül átítatják a sikolyok – szakadt függönyök jönnek, letakarni a holtat. Sírásba kezd a fal, majd szörnyű haragra gerjed – gyilkos tekintetek nyílnak és csukódnak a mésvásznzon. Érkezik a bánatos képű ló, s elirigyli a halottól a sebét.

– Ezt azér' mégse kellett vóna! – susogja egy asszony, a körmeit pöcögtetve. – A kapát így beléje vágni!

– Ha harc, hát legyen harc, visszavesszük a falut! – morog egy fickó, s egy tucat ember máris mögéje áll.

– Mi csak bújtatni akartuk őket és ez a hála! Hát azért se hagyjuk eny-

nyiben! – Feleli valaki más, azzal nekiállnak összegyűjteni a szénabálát, s házat építenek belőle.

– Mit néztek? Valahol csak lakni kell! – És letörik a szavak glóriája.

Keserves hetek jöttek – a falon megjelent hullámzó mészdaganatok sejtették, hogy teherbe estek az eltűnt lányok. Olykor-olykor ki is repült a falból egy vakolatmagzat – egy fehérre mázolt, kapálózó téglá – s rögtön csatlakozott a terebélyesedő házfalhoz. Úgy szaporodtak ezek, mint a nyulak – lassan már egybe nőttek a faluban a házak, a lakásába visszatérni pedig senki se mert, miután már pórul jártak páran. Az egyik fickó például megunta a szénában hentergést, és úgy döntött, csak kicipeli valahogy az udvarra az ágát – de alighogy a hálósobába lépett, cuppogó vaginák – mint sok-sok éhes harcsaszáj – nyíltak a falon, és elkezdtek belőlük kiröpülni a téglacsecsemők, a bömbölő faltöltények porrá törték öreg testében csontjait. Egy asszony meg egyszer túl közel merészkedett az egyik házhoz, és rögtön ki is nyúlt érte néhány kísértetkéz. Egyszerűen berántották a falba, mintha csak lehúzták volna a víz alá, majd elégedett bőföges közepette hajították vissza a falusiaknak lecsupasztított csontvázát. Másnap egy vérrel írt felirat jelent meg az egyik ház oldalán – a fal írhatta magára – így szólt: Kerüld messzire Isten homlokát!

Az emberek megborzongtak, és még nagyobb esőként imádkoztak. Azt vártak folyton, nagyobb esőket; talán egyszer érkezik akkora, amely lemossa a vakolatbujdosókról a festéket – s ha fehér pocsolyákba folyik róluk a maskara, végre kiderül, hogy emberek csupán – sok-sok eltévedt siheder – állnak majd, lesütött szemmel, szégyellve magukat. És ők talán megbocsátanak mindent – a felejtés vattája felszívja ezt is. De hiába jöttek a viharok, hiába zuhogott a víz, a maskara csak nem kopott le – mintha tényleg összenőttek volna már a fallal, húsuk téglává változott, a bőrük pedig mésszé, szép hajlataik már csak repedések a falon.

Próbálták aztán éheztetni a falat – távol tartani tőle mindenféle jószágot. Az elején még csak-csak hallották a gyomorkorgást, és találtak egy-két szerencsétlenül, csontvázzá fosztott fecskét, amely a tető alá próbált fészket építeni, de egy idő után abba maradt a morajlás – és mégse pusztultak meg, hisz már nem is voltak egészen emberek. Továbbra is

mozgolódtak a mészdudorok, repültek a falcsecsemők, és épült, szélesült tovább Isten homloka. Aztán egy nap az egyik harcsabajszos öreg egy zsák puskaport cipelt a faluba. Azt mondta, a szomszéd településen vette.

– Ezt mégsem tehetjük... – rebegi most egy nő. – Mégis csak a mi gyerekeink ezek valahol.

– Az enyimek biztos nem! – mondja kórusban a többi falulakó, a harcsabajszos ezen felbőszül és nekiáll rágni a puskaport és kiszarni egy dinamit-rudat. Egy ideig megbabonázva nézik a bombát, majd az egyik gonosz boszorka tüzet kacag rá, és nekihajítják a falnak. A robbanás gyerekrejzökká gabalyítja a tájat – a felcsapó tűz meggyújtja az égen átúszó papírkoronákat. Mikor eloszlik a füst, szörnyű lyukat látnak a falon: leszakadt, véres fehér kezek és lábak körülötte, a törött téglákból kilógó vörös szervcafatok, vakolat-prézlibe forgatott olvadozó belek.

– Lyukad már a csontkerítés! – Tapsikol egy asszony örömében, mások a harcsabajszú vállát veregetik. Ekkor aztán reszketni kezd a fal – mintha sok-sok ököllel verné belül magát, mintha haragos zivatarfelhő lenne – s akkor aztán kitör a vihar: mint töltényként kezdenek röpködni a falmagzatok – elsüvítene a falusiak feje mellett, másoknak leszakítják a fél arcát, vagy lyukat robbantanak a gyomrába. Egy nőnek fejfel a hasfalába áll az egyik csecsemő, mintha csak a méhébe kívánczogna, féregként rágja be magát húsába kavics-fogaival.

– Szedjétek ki! – Kiabál. Ekkor hatalmas fehér pókok fordulnak ki a falból: vékony lábakon futnak, csak amikor közelebb érnek, látják a falusiak, összeforrt párok azok, a vakolat fiúkon vakolat lányok lovagolnak, egymásba gabalyodtak, négy lábon és négy kézen rohannak előre, majd rávetik magukat a harcsabajszosra, és két fejükkel – mintha csáprágók volnának – zabálni kezdik két oldalról az arcát.

– Itt a kibaszott vakolat apokalipszis! – Rikkant valaki, de ideje sincs igazán elborzadni, máris beléáll az egyik pók tüskéje – a falfiú fehér farka, és teli spricceli maró mésztejjel, amitől tócsába olvad a húsa.

Ekkor aztán így kiált a sakktábla szájú öregasszony: – Ha így, hát legyen így! Gyertek csak, szurokparipák! – S máris a szájában matat ráncos

ujjaival. Megragadja az ínyéből kihajtott fekete lovakat, és kirángatja őket. Vér csorog végig az állán, de szája mosolyra húzódik, ahogy a földre pottyantja őket. A fekete lovak pedig nőni kezdenek – hatalmas bábukká duzzadnak, szemük tüzet lövell, nyerítésüktől kipukkan az emberek hátán a libabőr. A vén boszorkány felpattan az egyik sötét figura hátára, és megindul egy pók felé. Miközben a sakkbábu tüzet okád a fehér pókra, lovasa így rikácsol: – Megmondtam én, belétek áll a szurokparipák kénköves fasza, ha nem hagytok fel ezzel! – A pókká kovácsolódott pár pedig kormosra ég a tűzben. Mihelyst feketére váltanak, ők is a banya búvkorébe kerülnek, és megindulnak a többi fehér pók ellen – amott két mészrovar halálra döfködi egymást fullánkjukkal – az egyik forró fekete szurkot spriccel, a másik habarcsot élvez a másakra.

– Irány hát a fal, pacikám! – Adja ki az utasítást a fogatlan boszorka, paripája pedig repülni kezd, száguldani egyenest neki Isten homlokának. Ám mielőtt becsapódna, sápadt kezek sokasága nyúlik ki, és megragadják a bábút: szorítják, tépik, ütik, a rég ütlegelt ló pedig ácsingózó szemekkel nézi ezt a távolból, miféle jó kezelésben részesítik azt a nyamvadt fekete öszvért. Ahogy a kísértetek rázzák és zabálják a hatalmas sakkbábút, a banya lerepül róla – neki egyenest a falnak. Már-már attól fél szétkenődik rajta, ám a feje beléhatol – mintha csak tejbe merülne. S amit a falban lát, attól távra marad fogatlan szája: fehér vakolatfelhők lebegnek arca körül – rajtuk élő szobrok ülnek, köszárnyaikat nyitogatják, cserépglóriáik ragyognak. Mosolyognak – arcukon hurkákba gyűrődik a habarcs. Mész-fiúk érkeznek, lábuk között cseppkő meredezik, majd szélesre tájtják szájukat, és mintha csak alma lenne, a boszorkány arcába harapnak. Hamarosan kipottyan fejetlen holtteste a falból, s ahogy elfolyik utolsó csepp vére is, a fekete sakkbábukból kiszáll minden élet, de még a sötét pókok is tehetetlenül esnek a hátukra – rángatózó lábaik lekaparják a világról az éjszakát.

Lassan elül a vakolatpor – mint hó, fedi be a holtakat. A hajnal szótlanul ücsörög a lepusztult harctéren. Kialudt tüzek, csecsemők törött szobor-darabjai, eldőlt sakkbábuk – és néhány falusi túlélő – ott gubbasztanak most magukban, utolsó átkaik csöpögnek nyelvükről, ahogy

nézik a megmaradt falat. Egyszer csak trombitaszó púposítja fel a csöndet. Néhányan felpattannak, és lovasokat látnak közeledni. A vállukon puska leng, csövük ragyog a reggeli fényben.

A katonák tátott szájjal nézik, mi maradt a faluból. A fiatal vitézek borotvált arca a tájba törik – láttak ők már egy-két csatahelyszínt, de ilyet még nem. Egyedül a szakaszvezető képén nem türemkedik ki semmiféle érzelem. Hideg szürke szemeit végigjárhatja a holtakon, majd így szól: – No, úgy látom itt már járt az ellenség. – Ujjai előkaparják a cigarettát.

Ekkor a megmaradt falubeliek csúszni kezdenek csontos térdeiken a lovas előtt – ujjaiuk a falra mutogatnak és azt rebegik: – Kérjük! Vigye el a háborúba az ifjainkat! Ugye sorozni jött, katona úr? Ott vannak ni, ott bujkálnak a falban!

A szakaszvezető ekkor a falra néz. Aztán egy jó adag füsttel együtt kitör belőle a nevetés: – Ezt csak nem vihetjük a háborúba! – Kacag, s ezt meghallva a többi katona is felélénkül, hátba veregetik egymást, nevetgélnek. Egyedül a falusiak maradnak szótlanok. A szakaszvezető eközben le nem veszi szemét a falról, s hirtelen még szélesebb mosolyba gyűrődik az arca. Hiába, világ életében művész volt – tudta róla mindenki, hisz mindenkinek mondta – s egyből felismerte az istenadta lehetőségeket ebben a szűz, csodaszép kővásonban, amely csak az ő vörös ecsetvonásaira vár. Füttyent hát, s mikor közelebb üget hozzá egy másik katona, és a fülébe sugdos, hirtelen megörülnek a falusiak, hogy csak felrobbantja, vagy legalább ledönteti azt az átkozott házfalat.

– Igenis uram! – Tiszteleg a másik lovas.

És bizony hulltak aztán a szakaszvezető vörös tintacseppjei arra a csodás vászonra – egyből látta, ennél szebb kivégzőfalat keresve sem találta – hozták is az idegen katonákat szerte az országból, a művész pedig szépen eléje állította mindet. S amikor eldördült a sortűz, és a füst viharfelhőkké csomósodott az égen, vörös minták kapaszkodtak össze a hófehér mészvásznon. Néha el-eltévedt egy golyó, vagy épp keresztül-szaladt a bekötött szemű rabon, ilyenkor a töltény nagy erővel csapódott a falba – s Isten homloka vérezni kezdett.

A szerzőről

Komor Zoltán 1986. június 14-én született Debrecenben. Jelenleg Nyíregyházán él. Írásai különböző pályázatokon (Irodalmi Rádió, Napút, stb.) szerepeltek sikeresen és jelentek meg antológiákban. Emellett magyar („KULTer”, „Képirás”, „A Vörös Postakocsi” „Prae”, „ÚjNautilus”, „Ez-redvég”), és amerikai („Kafka Review”, „Bizarro Central”, „Bizarrocast”, „theNewerYork”, „Caliban Online”, „Exit Strata”, „Thrice Fiction Magazine”, „The Drabblecast Audio Fiction Podcast”, „Gone Lawn”, „Phantom Drift | A Journal of New Fabulism”, „Wilderness House Literary Review”) folyóiratokban publikált. 2010-ben jelent meg első könyve Mesék Kap-tárvárosból címmel. A Cédrus Művészeti Alapítvány 2013-as Kortárs irodalmi alkotások pályázatán nívódíjas lett. A József Attila Kör tagja, a Katapult Kortárs Alkotói Oldal főszerkesztője.

2014-ben jelent meg első angol nyelvű Flamingos in the Ashtray című novella kötete Amerikában, a Burning Bulb Publishing kiadó gondozásában. Második angol nyelvű kötetét, a Tumour-djinn-t az amerikai MorbidbookS adta ki 2014 decemberében.

komorzoltan@gmail.com